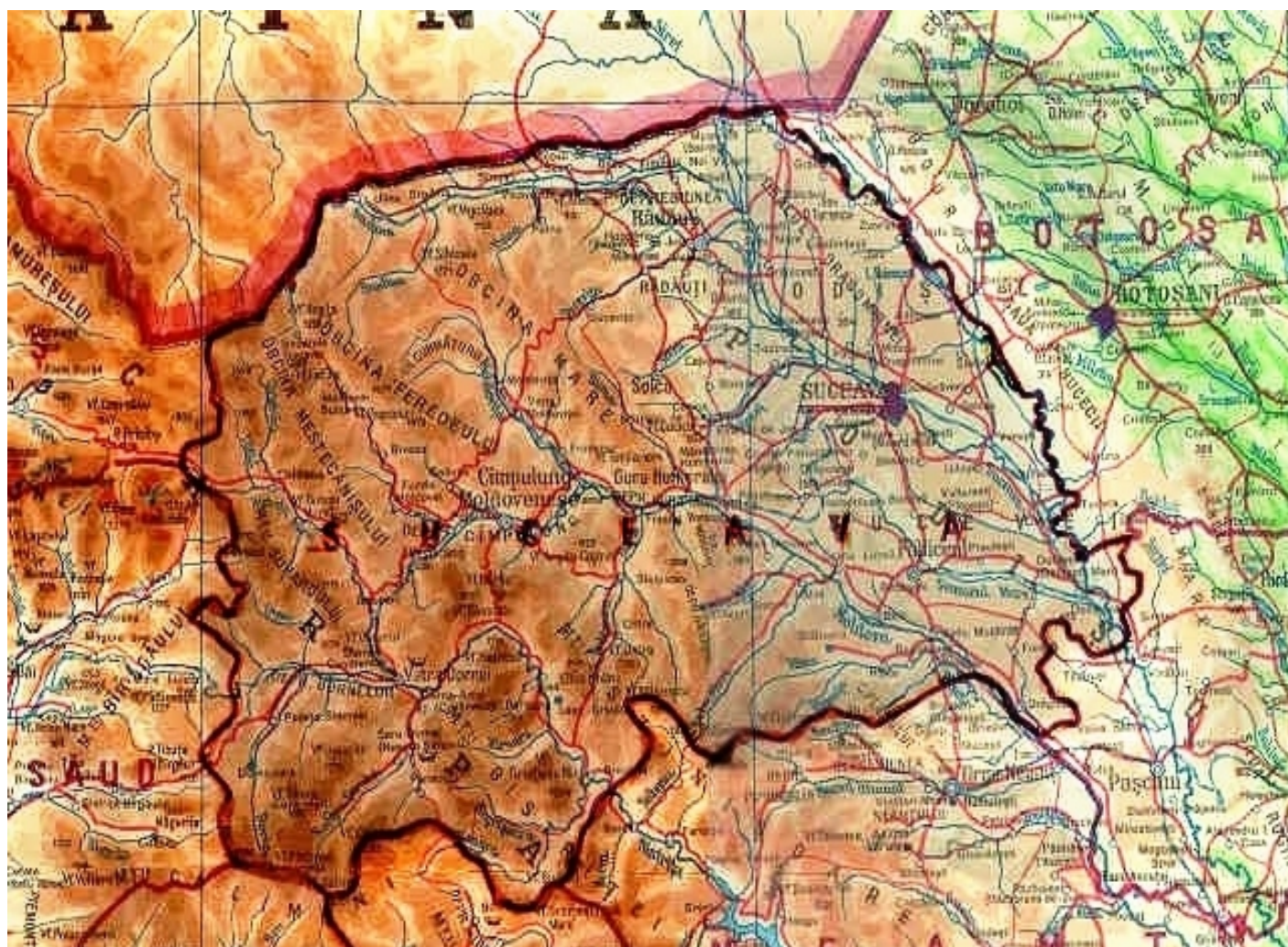

REPERE

Revista
Colegiului Economic „DIMITRIE CANTEMIR”
Suceava

Anul IX
Numărul 2
Aprilie 2008

Județul Suceava

Scurt istoric

Județul Suceava este situat în nord-estul României și este locuit încă din Paleolitic. Primul stat centralizat a ocupat și zona Sucevei de azi și a avut fondatori ai culturii europene și luptători neînfricați care și-au apărat pământul strămoșesc, cum ar fi: Bogdan I (1359-1365), Petru Mușat (1375-1391), Alexandru cel Bun (1400-1432) și Ștefan cel Mare (1457-1504).

Această parte a țării are deschidere spre est favorizând drumurile comerciale și îmbogățirea locuitorilor zonei. Fiind un loc foarte bogat, această parte a țării a fost de nenumărate ori călcată de invadatori și mai apoi a intrat sub dominația Austriei pentru mai mult de 150 de ani, între 1868 și 1918. După un război care urma să decidă soarta poporului, au avut loc tratate de pace care nu au reușit totuși să restaureze dreptul istoric al Bucovinei.

Descriere geografică

Pe harta României, în partea de nord-est se găsește județul Suceava, acesta se învecinează în nord și est cu Ucraina, în sud cu județele Neamț și Mureș, în vest cu județele Maramureș și Bistrița.

Județul se întinde pe o suprafață de aproximativ 8553 kmp, iar ca principale municipii ar fi : Suceava, Fălticeni și Rădăuți, iar orașele semnificative sunt Vatra Dornei și Solca.

Ca și reședință de județ, municipiul Suceava are aproximativ 120.000 locuitori, din cei 700.000 ai județului.

Clima este temperat umedă, iar temperatura medie anuală se situează undeva între 7 și 9°C.

Ca forme de relief predominante sunt dealurile și munții, 54% din suprafața județului fiind acoperită de păduri, dintre care trei sferturi de conifere.

Terenul arabil se întinde pe aproximativ 1813 kmp, iar bazinul hidrografic cuprinde 136 kmp de râuri și iazuri.

REPERE

Revista Colegiului Economic
"Dimitrie Cantemir"

Anul IX

Numărul 2

Aprilie 2008, Suceava

Trecutul medieval și prezentul european al Sucevei

Interesată tot mai mult de a-mi completa cunoștințele de istorie, am aflat că prima atestare documentară românească a așezării Suceava a fost în data de 10 februarie 1388, în timpul lui Petru Mușat. Acest domnitor a mutat capitala Moldovei de la Siret la Suceava.

Am căutat întotdeauna să aflu lucruri interesante, așa că am hotărât să pornesc într-o scurtă călătorie imaginară. Și cum trecutul reprezintă de fapt rădăcina noastră cea mai de preț, am considerat necesar să fac o vizită; și unde în altă parte decât la Muzeul de Istorie al Bucovinei din Suceava. Am încercat acolo să realizez o paralelă între ceea ce a fost și ceea ce este, între începutul “unei așezări rurale”, continuarea ei și prezentul - “o așezare urbană care, de la forme arhaice de producție, trece la cele evoluat și grupate organizat”.

“Perimetrul așezării rurale”, stabilit de arheologi are ca punct de sprijin palisada construită la începutul secolului al XIV-lea, pe vatra căreia se va ridica Cetatea Sucevei și conturează un arc de cerc, începând de la pârâul Șipot și terminând la confluența Cacainei cu Suceava. Deci zona “Mirăușilor” ar reprezenta primul nucleu orășenesc al Sucevei.

În perioada de după descălecat, 1388-1432, târgul se extinde mai ales spre

nord-vest... la nord de Biserica “Sf. Dumitru” și strada “Dimitrie Dan”. Până în 1564, târgul Sucevei se întindea ca suprafață (de la 35 la 108 hectare) și începe să își sistematizeze o oarecare “rețea urbană”: ulițele “Sf. Ioan” (1764), “Boierească” sau “Domnească” (1763), “Tătărască” (1561)- acestea ceva mai târziu atestate în documente precum “catastiful breslei blănarilor și cojocarilor” din Suceava.

Așa cum am afirmat și mai sus, se pare că prima atestare datează din 10 februarie 1388, când voievodul Petru al Mușatei îi comunică din “Cetatea Sucevei” regelui polon Vladislav Jagello că-l împrumută numai cu trei mii de ruble de argint, nu cu patru mii cum fusese vorba la început. “În Suceava” dă și Roman voievod, la 5 ianuarie 1393, actul prin care făgăduiește credință aceluiasi Vladislav Jagello. Astfel, se pare că toți cercetătorii au ajuns la concluzia că: “târgul Sucevei a precedat întemeierea statului moldovean”.

Am mai aflat de la muzeu că “această veche așezare, anterioară domniei, a avut ca punct de sprijin militar o fortificație, și anume cetatea de la apus de oraș”. Când Suceava devine reședința statului moldovean,

sub conducerea lui Petru Mușat, atunci vechea fortificație e înlocuită cu una nouă, mai puternică, situată pe un loc ce domină orașul, în partea de răsărit a acestuia.

Cetatea de formă dreptunghiulară (40 X 36 metri) a fost mărită considerabil de către Ștefan cel Mare, care a construit în jurul ei un nou rând de ziduri puternice, zidurile exterioare fiind prevăzute cu șapte turnuri dintre care unul purta porecla “Neboisa” (“Nu te teme!”). Intrarea în cetate se făcea printr-o poartă bine apărată.

Aspectul general al Cetății Sucevei era impresionant, iar puterea ei de până la 16 octombrie 1487.

1476, condusă personal de sultanul Mohamed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului, nici de poloni, care au asediat-o în prezența regelui lor, Ioan Olbracht, timp de trei săptămâni, de la 26 septembrie până la 16 octombrie 1487.

Repere istorice

O altă curiozitate a mea se ridică asupra originii numelui orașului meu. Am aflat că numele "Suceava" vine de la acela al apei pe malurile căreia s-a întemeiat orașul, iar numele apei, de origine slavă, "Suceava", înseamnă "sinuos, cu cotituri, încovoiat".

Suceava însă nu se rezumă doar la trecut, ci are o continuitate și în prezent, prezentul nostru, al tineretului. De-a lungul anilor, se pare că pe acest pământ sucevean a călcat marele compozitor George Enescu (19.05.1923), iar cu opt ani în urma lui, în 1918, se producea unirea Bucovinei cu Țara.

Făcând un salt în prezent și ajungând în secolul XXI, vedem oameni, clădiri, evenimente și obiceiuri noi, specifice erei moderne, erei revoluționiste, o lume dominată de calculatoare, jocuri computerizate și o tehnologie perfecționistă.

Realizând un calcul matematic, ne dăm seama că anul acesta se împlinesc 620 de ani de când Petru Mușat a realizat întemeierea Cetății Suceava. În cinstea acestui eveniment, actuala conducere a primăriei orașului a organizat concerte atât de muzică populară, cât și de muzică pop-dance, pe explanada Casei de Cultură a Sucevei și la Cetatea de Scaun. Invitații, Zdob și Zdub, Loredana Groza, Iris, Lăutarii din Chișinău și mulți interpreți consacrați de muzică populară au fost atât pe placul celor tineri-viitorul Sucevei, cât și pe gustul celor de vârstă a doua și chiar de vârstă a treia.. Spectacolul însă nu a însemnat doar muzică, la Cetatea de Scaun fiind organizate tot felul de lupte unde cavalerii curajoși împreună cu vrednicii lor cai au dat reprezentații minunate, reamintindu-ne de trecutul glorios și de vitejii care au luptat pentru Suceava. Tot la Cetate s-au organizat și concursuri precum: "O noapte medievală în cetate". Toată atmosfera învărtindu-se în jurul Cetății, nu a făcut decât să ne amintească faptul că "a fi sucevean, bucovinean, înseamnă a avea o istorie și un trecut pe umeri", așa cum afirmă însuși

primarul Sucevei. Acest spectacol minunat s-a încheiat cu un exploziv foc de artificii, organizat într-o atmosferă cum doar suceveanii știu să o facă.

Nu caut să-mi laud orașul și nici să impresionez cu evenimentele trecute, deși ele au o mare greutate pentru noi, însă prezentul și viitorul Sucevei vor fi cu mult peste așteptările strămoșilor noștri.

*Pașcu Adina-Petronela
Clasa a X-a H*

Gânduri ale unui elev despre elevi

Adesea auzim expresia “pe vremea mea nu era așa” din partea celor mai înaintați în vârstă, referindu-se la sistemul de învățământ. Noi, adolescenții din ziua de astăzi, suntem numiți generația calculatorului, generația informației digitale, care preferă să nu trăiască în mod real, ci să se integreze într-o lume abstractă reprezentată de noile tehnologii.

Generația noastră s-a născut la momentul oportun, atunci când se făcea trecerea de la sistemul de guvernare comunist la cel democrat și deosebit de aproape de mileniul al III-lea, mileniu ce se preconizează a fi unul al culturii, al marilor descoperiri.

Pe mulți noutatea îi surprinde, de multe ori fiind interpretată greșit. Să luăm de exemplu aparatul foto.

Unii au fost impresionați, însă alții erau sceptici. Acum a devenit ceva banal, prea puțini fiind cei care nu posedă un astfel de aparat, acest obiect fiind important în viața omului.

Unii spun că generația noastră este pierdută în raport cu ceea ce era înainte de anii '80 - '90: rigurozitatea în școli era ținută sub control, începând de la îmbrăcămintea elevilor (și anume uniforma obligatorie) până la coafura acestora. Acum există cuvinte pe care cu greu le pot explica generației mele. Printre ele se numără “respect”, “artă”, “cultură”, “lectură”. Acum majoritatea cărților sunt ecranizate (gen

“Harry Potter”) pentru că cititul a devenit jenant și plictisitor... acum ce ne mai trebuie un spectacol de teatru când există atâtea filme comerciale pe care le găsim oricând pe internet, de ce să pierdem timpul uitându-ne la niște tablouri când putem să jucăm un joc pe calculator sau de ce să avem grijă de natură și de oamenii din jurul nostru când alții nu o fac?

Un lucru însă e cert: informatica a devenit mai mult decât o simplă știință. Ea este acum un instrument de cunoaștere. Informatica a devenit un schelet de bază pentru majoritatea domeniilor de activitate, dar pentru noi calculatorul a devenit un drog de care putem scăpa doar cu multă voință. Odată cu dezvoltarea tehnologiei s-a schimbat

și personalitatea oamenilor. Aceștia au obținut ceea ce și-au dorit, modernizarea societății, și odată cu ea, distrugerea ei.

Generația de azi nu este comparabilă cu cea de acum douăzeci-treizeci de ani, să spunem, din cauza lipsei totale de respect față de școală, față de profesori sau chiar față de părinți. Nu mai există elevi umili în fața cadrelor didactice, există doar elevi care își bat joc, neștiind că își bat joc de ei înșiși. Poate că din cauza aceasta societatea românească se duce de râpă în toate privințele.

Gânduri despre azi

În zilele noastre, tinerii adolescenți “povestesc” întâmplările petrecute în viața lor mai mult internetului decât părinților sau adulților.

Stăteam și mă gândeam cum se schimbă tinerii aceștia în fiecare zi. În trecut oare tot așa era? Eu sunt convinsă că nu! Dar oare în viitor cum va mai fi? Un lucru e cert: lumea se schimbă. Se schimbă în bine? În ziua de azi toți oamenii sunt mai grăbiți în căutarea perfecțiunii și a banilor, cu cât mai mulți cu atât mai bine, uitând de lucrurile mai importante: prietenii, părinții... S-a transformat foarte mult și mentalitatea elevului din ziua de azi în comparație cu cea din trecut, dar oare în bine? Nu sunt în măsură să răspund la această întrebare fiindcă eu însămi sunt elevă. Îmi povestea mama că pe vremea ei era o înghesuială imensă la cinema și bătaie pentru bilete, în schimb în ziua de azi cea mai mare înghesuială e în cluburile de noapte, cafenele, baruri și alte locuri supuse pierzaniei. Elevii de azi nu mai țin cont de uniformă, pe când în trecut o singură ținută aveai și trebuia să mergi cu ea și la școală, și la bibliotecă, peste tot. În ziua de azi elevii poartă tot felul de haine care mai de care mai fistichii, uneori chiar întrecându-se între ei. Nu se mai țin cont de respect, înjurăturile fiind în floare, adolescenții fumând pe stradă ca și cum ar bea suc. În școală dacă nu ai telefon cu cameră foto, video, mp3, ești considerat un ratat, sau dacă nu ești în top la îmbrăcăminte primești niște priviri de-ți vine să-ți iei lumea în cap!

Probabil de asta și există atâtea probleme cu elevii care nu au aceste posibilități. Recurg la tot felul de metode de sinucidere. În trecut, șotronul, săritul coardei, “Omul negru”, “Rațele și vânzătorii” și multe altele erau jocurile preferate de copii, în schimb azi internetul își cere drepturile. Se ascultă tot felul de muzică “bună”, piercing-ul, părul vopsit și tuns în diferite feluri fiind în top. Cred că și din cauza noilor tehnologii: internetul, televizorul de dimineață până seara, desenele animate agresive, filmele periculoase, emisiunile influențabile ș.a.

Tinerii de azi nu mai citesc deloc cărți, cred că dacă ar dispărea ar fi cel mai bine. De ce zic asta?! Păi există internetul și, doar cu o simplă căutare, monitorul se umple de informații. Pentru ce să se mai obosească elevul scriind când copy-paste sunt două comenzi atât de simple? Și nu necesită decât un minim efort!... Ș-apoi timpul e prețios, nu-i așa?!

Chiar sunt curioasă ce se va întâmpla în viitor cu educația. Deja parcă și văd cum elevii merg la școală cu tot felul de laptop-uri care mai de care mai performante și mai scumpe. Pentru ce atâtea cărți, să ne stricăm vederea? Doamne ferește! Au apărut acum hard-uri și de 1 GB, poate chiar și mai mari pe care poți reține multă informație. Poate în viitorul apropiat chiar și școala se va face pe messenger, totul este posibil! Oricum începutul e promițător: liceul la fără frecvență, facultatea de asemenea, ce rost mai are să suporti nervii profesorilor, duritatea scaunelor, praful de cretă, când poți sta liniștit acasă? Și rezultatul e același... doar tot o diplomă primesc și cei de azi...

Asta este! Acesta este mersul lucrurilor, iar noi nu avem ce face, trebuie să ținem pasul ca să nu rămânem în urmă. Dar oare serviciu la fără frecvență nu se inventează? Și cum va arăta viitorul nostru, așa ca noi?! Părinții noștri știau: o casă, o familie, o slujbă la uzină dacă nu prea aveai chef de școală sau te făceai intelectual dacă îți mergea mîntea, un salariu care să îți asigure un trai decent. Noi nu putem decât să ne imaginăm ce va fi: o viață pestriță în care nu ne găsim locul pentru că ne-am învățat să căutăm mereu un trai bun obținut cu eforturi minime. Și asta nu e întotdeauna posibil...

Interviu cu foști elevi

Comunismul a educat copiii?

Da, comuniștii au educat copiii în școli! Școala în comunism pregătea înainte de orice cadre, pionieri, utc-iști, viitori membri de partid, agitatori sau propagandiști.

Mulți dintre cei mai tineri nu pot înțelege rândurile următoare...

Inelul de la cravata, lucrul care se pierdea cel mai ușor sau pe care ți-l luau colegii mai "glumeți". Și ce urât stătea cravata legată cu nod!... Cravata roșie de pionier!... Poate că era incomodă, dar era rău fără ea. Când făceai năzbâtii la școală îți luau cravata. Dacă vedeai pe vreunul fără cravată, era clar că făcuse ceva, că era recalitrant. Bomboanele cubaneze, cele mai bune bomboane, erau foarte greu de găsit. Portretele tovarășului (și ale tovarășei) pe primele pagini ale tuturor manualelor școlare. La școală, la prima oră, când intra tovarășa învățătoare în clasă, săreau toți în picioare și cântau imnul: "Trei culori cunosc pe lume/ Amintind de-un brav popor ...". "Matricola" de pe costumul școlar. Prinsă cu ață, cu capse sau cum avea inspirație mama fiecăruia. Bentița albă pe care fetele o purtau la școală și o ascundeau imediat cum ieșeau. Spectacolele de pe stadion pe 23 august. Mergeam cu clasa, îmbrăcați în alb, să facem cu mâna pe stradă când trecea tovarășul.

Uniforma era o chestie obligatorie, a fetelor fiind compusă din sarafan până peste genunchi și cămașă bleu sau albastră, iar băieții purtau costum negru. Și erai aspru pedepsit pentru orice abatere vestimentară sau cosmetică - nu exista să te fardezi, să îți schimbi culoarea părului sau, ca băiat, să ai plete ori să îți razi părul în fel și chip.

Atunci era "mai bine" pentru că se învăța mai multă carte și se făcea mai riguros, cu metodele alea comuniste de atunci, pe care acum, în democrația anului 2008, nu le mai poți aplica. Cei mai răi erau puși la colț în spatele clasei, cu fața la zid sau în genunchi. Atunci era OK să îți bați copilul pentru note mici, iar mulți părinți încurajau tacit sau direct profesorul ca să le "corecteze" odrasla dacă nu știa lecția sau dacă nu era atent. Învățai de frică dacă nu îți plăcea. Nimeni nu reclama un profesor pentru că își bătea elevii sau pentru că îi jignea. r mai fi de acord cu pedepsele corporale de pe vremuri? Timpurile s-au schimbat și

Acum, acei elevi sunt profesori și părinți. Normal că un părinte nu mai vrea ca al său copil să treacă prin aceleași faze. Toți copiii care au trăit austeritatea lui Ceaușescu azi încearcă să ofere copiilor lor ceea ce le-a lipsit, să îi ferească de tratamentele primite de ei în trecut. Mă îndoiesc că mai sunt azi mulți părinți care își bat copiii pentru note, sau care îi silesc să tocească lecții și poezii interminabile. Acum există meditari, manuale alternative. Care părinte de azi ar mai fi de acord cu pedepsele corporale de pe vremuri? Timpurile s-au schimbat și acum nu se mai face carte cu forța ca pe vremuri. Atunci erai obligat să mergi la teatru sau operă. Acum ți se oferă variante, pentru că nimeni nu trebuie să facă decât 10 clase de școală. Dar oare sunt întotdeauna bune alternativele?

Repere istorice

Știm să selectăm ceea ce ni se potrivește sau refuzăm tot trecutul doar pentru a uita de el? Sau suntem prea ocupați să ne mai gândim și la aceste aspecte și de aceea acceptăm tot ce ni se oferă fără a mai alege, dar rezervându-ne dreptul de a reproșa când ceva nu ne convine?

Elevii sunt figuranți pentru că așa i-au educat părinții, pentru că trăim într-o tranziție a valorilor și a sensurilor în viață. Dacă demult era bine și frumos să fii macaragiu sau betonist, pentru că țara te chema la muncă, azi toți vor facultăți sau firme prospere, dacă se poate obținute fără muncă. Ați observat că azi meseria

de profesor se bucură de tot mai puțin respect, fiind asociată cu incompetență și corupție? Oare de ce?

Și atunci nimic din ce vedem nu este de mirare și nici măcar nu ne mai indignează. Este un rezultat firesc al trecerii de la un sistem la altul, mai ales atâta timp cât învățământul românesc nu a avut o anumite tradiție de continuat. Normal că este deplorabil și că este păcat, mai ales pentru că realizăm cât de în urmă suntem și cât de hilare sunt anumite situații de la noi. "Școala românească" este un mit, trebuie renunțat la el și construit unul pe lucruri concrete și nu pe amintiri nostalgice.

„Partidul, Ceaușescu, România!”

*Din veacuri a luptat această țară
Și fiii ei de veacuri au visat
Această minunată primavară
Pe care o trăim înflăcărat.*

*Noi împlinim tot ce-au visat străbunii
Și ducem mai departe visul lor
Spre frumusețea acestei țări și-a lumii
Spre fericirea acestui drag popor.*

*Poporul, Ceaușescu, România,
Partidul, Ceaușescu, România.*

*Avem în fruntea noastră un fiu al țării
Cel mai iubit și cel mai ascultat.
Ce-n lume, până-n depărtarea zării
E prețuit de oameni și stimat.*

*Și- aceste trei cuvinte minunate,
Cuvinte demne ca un tricolor,
Noi le purtăm în inimă săpate,
Spre comunism, spre anii viitori.*

*Poporul, Ceaușescu, România,
Partidul, Ceaușescu, România.
Poporul, Ceaușescu, România,
Partidul, Ceaușescu, România.*

*Beldoschi Adriana-Gabriela
Clasa a X-a H*

Profesorul ideal...

Profesia de dascăl este una dintre cele mai importante întrucât poartă o responsabilitate foarte mare, fiind o profesie înfăptuită de oameni pentru oameni. De profesor depinde în mare măsură formarea personalității elevilor, profilul lor moral și afectiv.

După cum ar spune cei mai mulți dintre elevi, profesorul ideal ar trebui „să fie indulgent, să pună note mari, să ne înțeleagă”, însă în primul rând orice cadru didactic ar trebui să fie prieten cu elevii săi. Cred că fiecare dintre noi și-ar dori ca profesorul să fie un ghid competent, creativ, sensibil și mobil. Pentru alții însă, calitatea de bază a unui profesor ar trebui să fie ingeniozitatea în prezentarea conținutului unei lecții astfel încât să-l poată percepe ușor și memora cu ușurință.

Pentru unii elevi, profesorul ideal nu există, dar după cum timpurile și concepțiile s-au schimbat, tot așa și cerințele elevilor și ale profesorilor s-au schimbat: de la profesorul-tiran la ora căruia tremurai de emoții și de frică, după cum îmi amintesc unii, s-a ajuns la profesorul în fața căruia te simți liber să-ți exprimi părerile, care folosește metode active pentru a direcționa elevii pe drumul dorit.

Păreră mea este că orice profesor ar trebui să te motiveze și să reușească să descopere în fiecare elev calitățile și aptitudinile sale... să fie un deschizător de orizonturi. Un profesor ideal ar trebui să fie apropiat de elevii săi, ca un adevărat prieten, dar și vertical, intransigent atunci când este vorba de respectarea unor reguli scrise sau nescrise de comportament sau de organizare și funcționare a școlii.

Sprijin în vreme de nevoie, adiere ce alungă grijile elevului, oferindu-i acestuia direcții în viață, cunoștințele necesare, dar și un pachet de principii și valori morale, acesta cred eu că este profesorul ideal.

Zigoli Elisa
Clasa aX-a H

...și școala ideală

Cei mai mulți consideră că școala ideală este doar un vis care nu va deveni niciodată realitate. Dar să presupunem că ar exista o astfel de instituție de învățământ. Odată ce ai ajuns la o școală ideală pentru tine nu va fi de ajuns deoarece după ce ai obținut lucrul dorit, vei tânji după mai mult. Nimic nu e suficient până când nu mai ai acel lucru și realizezi că ai face orice pentru a redobândi ceea ce ai pierdut. Într-un sfârșit zici: „Trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce aveam”. Niciodată nu observi ce ai până nu e prea târziu.

Tot mai mulți profesori ne vorbesc de alte școli din alte țări, cum se prezintă ca structură și ca metodă de predare și bineînțeles că mereu ne reproșează faptul că noi nu putem fi la fel ca ei. Și ce ne vine prima dată în minte?. ”Acolo e școala ideală”. Însă din păcate nu e. Pentru cei de acolo e o simplă școală ca și cum noi o privim pe a noastră: o simplă clădire unde copiii vin să învețe...

Cel mai important lucru care ar trebui menționat e acela că „toate's vechi și nouă toate”, adică ceea ce pentru unii este ceva normal pentru alții ar putea fi raiul pe pământ, ceea ce pentru unii e vechi, pentru alții ar putea fi nou, ceea ce pentru noi este rău sunt sigură că pentru alții este ceva foarte bun. Până nu dai de mai rău nu prețuiești cu adevărat ceea ce ai avut...

Monea Alexandra
Clasa a X-a D

Ce sunt manelele?

Aceasta este o întrebare retorică. De ce? Pentru că manelele sunt nimic. "Manelele" nu au o definiție exactă, nu sunt recunoscute ca gen muzical și nici nu sunt o "formă îndrăzneată" a muzicii românești.

Totul a început frumos, cu niște oameni obișnuiți, care își împlineau destinul, cântând ceea ce neamul lor ar trebui să cânte. Primii "maneliști" cântau prin 1995 muzică lăutărească, țigani din neam în neam, cu dorința de a câștiga un ban făcând ceea ce știau ei mai bine.

Treptat, această muzică a lor nu a mai satisfăcut cerințele publicului. Cântecul sârbești, indiene, grecești, încaprau din ce în ce mai mult ascultătorii și încasările celor care comercializau casete creșteau. Astfel, lăutarii noștri au introdus influențe din aceste genuri, realizând o muzică inedită pentru ascultătorii de pe plaiurile mioritice.

Și totuși, cu trecerea timpului, nici această muzică nu a mai mulțumit lumea. Așa s-a ajuns ca noua muzică să devină o "corcitură", maneliștii introducând în melodiile lor influențe rap, hip-hop, pop, raggaie, raggaeton și multe alte genuri muzicale pe care le invocă ei în melodii, chiar dacă noi nu le mai putem distinge.

Astfel s-a ajuns la "maneaua modernă". Această manea modernă este, după cum am afirmat deja, un amestec de muzici provenite de pe tot mapamondul. Și ca și cum acest aspect nu ar fi de ajuns, gramatica e, și ea, una care reprezintă toate limbile pământului, rezultând niște agramaticalități neobișnuite. Astfel, maneliștii au început să își asocieze versurile cu basme celebre ca "Scufița Roșie" sau "Albă ca zăpada". Ne așteptăm ca viitorul să ne surdă și să auzim de pe geamurile împătimiților de manele, "hit-uri" cu tema "Moara cu noroc", "Răscoala", "Moby Dick" sau chiar "Lucașfărul".

Revenind la subiectul nostru, să vorbim despre temele manelelor. Acestea sunt banii, dragostea, băutura, dușmanii. Un prim lucru ce vine oricui în minte când aude de manele este, bineînțeles, imaginea fetelor dezbrăcate care dansează lasciv (pentru maneliști, lasciv=senzual, obscen, provocator), semn că manelele sunt perfecte pentru muzica ambientală din bordeluri.

Incultura, imaginile celor care o cântă, numele interpreților, versurile de proastă calitate dau dovadă că maneaua nu poate fi catalogată ca muzică și că se manifestă prin îndobitocirea oamenilor care o ascultă. Singurul aspect care "salvează" aceste dezarmonii și dezacorduri este ritmul, care, de fapt, atrage cel mai mult.

Fiecare manelist are cel puțin un CD pe lună pe piață. De ce? E foarte simplu... cultura a 70% din români este redusă la 0 de acest curent. De fapt se poate afirma cu adevărat acum că "Te-a tras curentul", deoarece manelele au devenit o boală.

Maneliștii aruncă bani în sus și în jos. De unde au acești bani?! Din buzunarul tuturor "fanilor" lor. De aceea s-a ajuns ca punctele rele ale manelelor să fie din ce în ce mai multe.

Dorința de înavuțire îi face pe "compozitori" să treacă peste orice principiu muzical sau gramatical.

Manelele și maneliștii au devenit imaginea României în străinătate. Astfel, europenii ne cataloghează ca fiind un popor de țigani, la urechile lor ajungând și faptul că manelele sunt o muzică țigănească, ceea ce într-o mare măsură este fals, muzica țigănească fiind la un nivel mult mai ridicat decât manelele.

Ești manelist? Lasă-te! Bagă capul în pământ de rușine și încearcă să renunți la ele.

Ții la țara ta? Ții la imaginea ta? Îți dai seama că tu habar nu ai să cânti și asta din cauză că manelele ți-au șters creierul? Ești "afon"? Nu știi să spui trei nume de mari compozitori clasici, care au compus muzică adevărată? Atunci șterge-ți toate manelele din calculator, telefon, mp3 și mp4 și începe o viață nouă. Te vei simți mai bine!

SPUNEȚI NU! MANELELOR...

Mareniuc Alexandru
Clasa a X-a A

Tatuajele

Tatuajul este un simbol de indentificare folosit din cele mai vechi timpuri de vrăjitori, vraci, samani, războinici și vânători. Nu se cunoaște exact unde au fost primii oameni tatuajați de pe planetă. Tatuajele diferă de la o populație la alta, dar ideea rămâne aceeași. Cei tatuajați se constituiau într-o clasă privilegiată, tatuajul îngăduindu-le să se identifice cu anumite animale, urmărind în primul rând dobândirea virtuților întruchipate de ele.

Semnificația cuvântului "tatuaj" derivă din cele două mari influențe pe care le suportă: polineziană și tahitiană. Influența polineziană este sugerată prin cuvântul "ta" care se traduce prin "a lovi ceva", influența tahitiană simțindu-și prezența prin apariția căpitanului Cook în Tahiti, în anii 1700, unde i-a auzit pe băștinași numind tatuajul "ta-tau". El a adus acest cuvânt în Europa, însă a făcut câteva greșeli când l-a

Scris după fonetica engleză. Mult timp s-a considerat că acest substantiv avea legătură cu sunetul pe care-l fac bețele când se introduce pigmentul în piele. Cercetările ulterioare ale limbajului tahitian spun că scrierea corectă a acestui cuvânt este "ta-ta-u". Cele două consoane nu au nicio legătură cu un sunet, ci cu o acțiune care este făcută cu mâna, iar "u"-ul final înseamnă "culoare".

La majoritatea popoarelor, conducătorii din timpuri străvechi aveau diverse tatuaje pe corp reprezentând numele persoanei în cauză, plante sau animale sacre pentru poporul respectiv, dar cele mai multe cuprindeau simbolul totemic care arăta descendența persoanei în cauză. Diversitatea indivizilor implică o diversitate a tatuajelor pe care aceștia le au însemnate pe diferite zone ale corpului, iar practica este veche de aproape 5000 de ani.

Pura întâmplare a făcut ca această descoperire să prindă contur în întreaga lume: un bărbat rănit a descoperit arta prin frecarea răni cu o mână murdară de cenușă și resturi rămase dintr-un incendiu izbucnit în apropierea sa. Semnul marcat a rămas chiar și după vindecarea răni.

În Siberia a fost descoperit un mormânt din gheață cu o femeie tatuată, vechi de 2400 de ani. Tatuajele erau în culorile roșu și albastru. De asemenea, în Asia au fost și sunt la mare preț tatuajele. În Thailanda există un templu dedicat tatuajelor. La eschimoși, femeile sunt tuate pe față ca semn al frumuseții din timpuri străvechi, prin trecerea unui os subțire de pește îmbibat în grăsime de focă și funingine. În Australia, maorii, nativii din Noua Zeelandă, aveau aproape tot corpul acoperit cu tatuaje, inclusiv fața cu modele geometrice și spirale trasate pe liniile energetice ale pielii. Pe un munte dintre Austria și Italia, în 1991, a fost descoperit un bărbat al cărui corp zăcea în acel loc de 5000 de ani. A fost numit "Otzi--omul zăpezii", iar pe corpul său s-au găsit 57 de tatuaje printre care o cruce pe genunchiul stâng, șase linii lungi deasupra rinichiului și multe linii paralele pe glezne. Specialiștii au afirmat că aceste tatuaje au fost realizate în scopuri terapeutice. Așa că tatuajul nu este o modă, ci o

formă de eliberare a subconștientului de cele mai multe ori. Nici poporul român nu face excepție, marele familii domnești--Basarabii și Mușatinii--cu toate ramurile lor descendente își însemnau copiii cu simbolul dinastic.

Mondenități...

Tatuajele tribale tind să afișeze istoria și în unele cazuri statutul social depinde de tribul care folosea acele tatuaje. Tatuarea diferă în semnificații pentru amerindieni, care foloseau tatuajele pentru a-și arăta masculinitatea de obicei prin tatuarea unor animale. Polinesienii foloseau aceste tatuaje tribale pentru a exprima istoria persoanei ce le purta pentru a-i identifica statutul social. Oamenii antici din Noua Zeelanda își tatuau fața și picioarele pentru individualitate. Celticii foloseau tatuajele cu noduri, danteluri, cu caractere mitice și abstracte.

Despre tatuajul mistic se spune că este o invocare permanentă, o identificare cu puterile cerești și un mod fundamental de a intra în comunicare cu ele. Totodată, această inițiere este un ritual de integrare într-un grup social pentru care tatuajul este un semn inalterabil. Iisus sau alte tatuaje cu teme biblice au fost folosite de cavaleri și apoi de sclavii care, ca și tâlharii, își tatuau pe tot spatele chipul Domnului pentru a nu fi biciuiți sau înjunghiați. Nimeni nu ar fi avut curaj să-L lovească pe Iisus cu biciul, chiar tatuat pe spatele cuiva. În Europa, primele tatuaje le-au avut călugării catolici ca semn de dăruire și consacrare.

Tatuajele în prezent se fac cu tuș pe bază de apă, sunt sub piele și de obicei sunt foarte dureroase, cei care le fac pierd uneori sânge în timpul desenării acestora și durerile persistă în funcție de tipul tatuajului, iar dacă zona și ustensilele nu sunt bine sterilizate pot apărea infecții.

În ziua de azi, tatuajele sunt doar un moft al celor care au bani și nu au ce face cu ei. Majoritatea persoanelor care își fac tatuaje în prezent sunt adolescenții, începând chiar la vârsta fragedă de 12-13 ani și continuând până la 20-25 de ani.

Și cum un rău nu vine niciodată singur, tatuajele și piercing-ul au devenit sau dacă nu au devenit încă, urmează de acum să devină un mod de viață pentru tinerii noștri care nu mai știu să facă diferența dintre realitate și ficțiune. Poate că în trecut tatuajele aveau caracter nobil și poate că exprimau dăruire și este rolul lor.

Cele mai des utilizate tatuaje sunt cele cu anumite figurine, cum ar fi: fluturi, îngeri, schelet, cap de mort, anumite personaje din basme, animale. De asemenea, unele persoane aleg să-și tatueze numele iubitului sau al iubitei, al idolului sau motto-ul lor în viață.

În prezent, tinerii se tatuează pe umeri, pe gât, pe ceafă, pe antebraț, pe picioare și pe spate. Majoritatea celor care își fac un tatuaj de cele mai multe ori doresc să își mai facă cel puțin unul.

În orașul nostru, tatuajele sunt de-abia la început și de aceea nu există prea multe persoane care să le poarte, dar cum totul evoluează foarte repede sunt sigur că în curând tatuajul va fi un lucru indispensabil pentru cei care vor să facă parte "cu adevărat" din societate.

Anton Iulian Alexandru
Clasa a X-a H

Și eu am contribuit la sinuciderea ei

„Să-ți spun o bombă, Ioana s-a sinucis.”

Bineînțeles că am râs, că nici acum nu pot să accept că e între scânduri, sub pământul proaspăt afânat. Nu am să scriu frumos, deci nu vă așteptați la lucruri bune.

Am cunoscut-o în clasa a IX-a și mi-a sărit în ochi nu pentru că era frumoasă, ci pentru că vorbea foarte mult, turuia întruna, plictisea. Și de multe ori am jignit-o din cauza asta și mi-am creat o părere opacă: e proastă. Apoi s-a combinat cu frate-meu și devenise mai tăcută și decât el, care abia scotea două vorbe din gură.

Ioana muncea cu hotărâre și a lucrat o vacanța întreagă. Mergeam dimineața la Mec și ea știa că urma să comand ori Shake Royal, ori McSundae cu dublu caramel. Vorbea deschis și era zâmbitoare, și nu zic asta că e moartă și trebuie să vorbești frumos despre morți. Eu am judecat-o prin prisma prejudecăților și am considerat-o naivă. Mi-am deshumat acum amintirile, dar cum să nu faci asta când mintea îți este răscolită? Cum să nu apară sentimente de vinovăție?

Astăzi mi s-a făcut scârbă de înmormântare. Durerile nașterii aduc bucurie. Durerile morții aduc multă mâhnire. Ritualul de înmormântare este o imbecilitate. Bocetele, rochia de mireasă și sunetul legănat al trompetelor și al tobei amplifică suferința. Și pentru ce? Chiar vrea Dumnezeu să-i învârtă cuțitul în rană acelei mame distrusă că fiica ei s-a sinucis? Dar chiar vrea Dumnezeu asta? De ce oare durerea omului a devenit o afacere profitabilă? Că așa vrea Dumnezeu?

Acest travaliu: bocete, opriri, trompete, negru, colaci, lacrimi, opriri, alb, țipete, cuie, capac de sicriu, frânghii, pământ, flori, tobe, sunetul negru trosnit al pământului galben izbit de lemnul sicriului, toate acestea înseamnă chin, mult chin...

Pentru ce fotografii și blițuri? Pentru ce cameramani și camere de filmat? Pentru DVD-uri din seria „Amintiri plăcute”? Sunt scârbit de dorința fiecăruia de a afla vinovatul. Marii jurnaliști: „S-a despărțit de prieten acum o lună.”, în ziar: „Tatăl ei era foarte sever”, la școală: „Frate-meu e de vină, nu, nu... actuala lui prietenă a omorât-o”.

Cât de proastă este lumea! Cum să nu se sinucidă când în jurul ei erau persoane care acum, evlavioase, caută un vinovat? Nu, nu este niciun vinovat. Toți cei care am cunoscut-o am contribuit la sinuciderea ei. Toți am fost cu ea în camera când a băut antigel, da, da ... toți eram pe pat, ba în ușă, ori priveam de pe fereastră și toți îi spuneam: „Bea, bea acolo!”, ori alții: „Proast-o, nu ai curaj!” și i-a tremurat mâna când a înghițit băutura cu gust dulce. Și poate a început să o ardă, a început să i se facă rău, să tremure, să plângă, să țipe, și poate s-a gândit să sune la salvare, dar de ce nu ați lăsat-o să treacă, de ce ați stat în ușă? Și de ce dați vina unul pe altul încercând să găsiți vinovatul?

Ioana s-a chinuit ore întregi, dar la 1 noaptea a încetat să mai existe. Ați glumit, ați plâns, ați râs, ați jeli, ați strigat, ați îmbrăcat-o în mireasă, ați machiat-o, ați dus-o la mormânt nu pe Ioana, ci o frântură de pământ...

Sinuciderea – o cale de evadare?

Cele mai multe cazuri de suicid la adolescenți sunt demonstrative, după părerea psihologilor. Ei încearcă să atragă atenția celor din jur asupra situației lor în speranța că vor fi salvați, iar noi trebuie să-i luăm în serios chiar dacă dâșii fac aceste lucruri ca o atenționare. Numărul mare de tentative de suicid care s-au înregistrat în ultimul timp printre tinerii suceveni a tras un semnal de alarmă printre părinți, profesori și psihologi.

Pentru a avea răspuns la unele întrebări am apelat la preotul Marius Cojocar și la psihologul Florin Bagiu. Cele două cadre didactice de la Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir" mi-au oferit răspunsuri la întrebări legate de cazurile de sinucidere.

Din spusele preotului Marius Cojocar aflăm că "omul este o ființă duală creată de Dumnezeu cu suflet rațional, cu voință și sentimente. Viața este un dar care ni s-a dat și nu avem niciun drept asupra acestuia". Principalele motive ale săvârșirii unui astfel de gest, după părerea preotului, sunt: "lipsa de credință, de speranță, de comunicare și de cunoaștere a valorilor vieții".

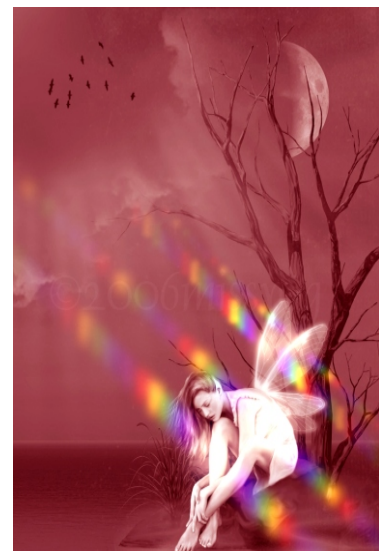
Întrebat care este părerea lui despre sinucidere, preotul Cojocar spune că "sinuciderea nu este o salvare, o rezolvare a problemelor, ci un început al necazurilor adevărate, tânărul trebuie să-și recunoască problema și să ceară ajutorul și sprijinul ori din partea părinților, ori a unui prieten, ori a psihologului. Sinuciderea este un act de lașitate la care recurg cei care nu vor să lupte, cei care nu conștientizează la ce se supun și cei care nu au răbdare, acest act sau decizie radicală afectând în primul rând starea viitoare a sufletului deoarece, trupul este supus descompunerii".

Spre deosebire de viziunea religioasă, psihologul Florin Bagiu crede că "tinerii idealizează dragostea, iar când sentimentele nu sunt împărtășite ajung la gesturi necugetate". El consideră că alte motive ar fi: "ruperea relațiilor dintre părinți și copii sau faptul că tinerii vor doar să atenționeze asupra unui lucru și recurg la o tentativă de sinucidere".

În opinia mea, subiectul sinuciderii este prea mediatizat și astfel poate influența persoanele care chiar se confruntă cu o problemă, care dau dovadă de labilitate psihică, care refuză ajutorul celorlalți făcând în acest mod ca sinuciderea să fie percepută ca o soluție la problemele cotidiene.

Sfaturile psihologilor pentru părinți sunt acceptarea necondiționată a copiilor, evitarea comparației între frați, menținerea unei legături strânse cu școala, dezvoltarea unei relații afective dintre ei și copii, iar cel mai important este ca acești adolescenți să se accepte pe ei înșiși așa cum sunt, cu limitele și capacitățile lor.

"Sinuciderea nu este o cale de evadare!"

Tranzacții la Praga prin F.E. European Art

De 14 ani, la Praga se desfășoară Târgul Internațional al Firmelor de Exercițiu. Anul acesta, târgul a avut loc în perioada 12-14 martie și a participat pentru prima dată și o firmă de exercițiu din școala noastră, respectiv F.E. EUROPEAN ART. Firma funcționează la clasa a XII-a G și este condusă de eleva Bujoreanu Firuța--director, Homeniuc Camelia--director marketing, Crășmar Florin--director tehnic.

Participarea la Praga, alături de alte peste 200 de firme din Anglia, Irlanda, Italia, Cehia, Slovacia, Austria, Finlanda, Suedia, Bulgaria, Slovenia, Polonia etc, a constituit o experiență unică pentru F.E. EUROPEAN ART. Elevii, asemeni oamenilor de afaceri, au încheiat tranzacții între firme, au negociat contracte, au stabilit prețuri, termene și condiții de livrare a produselor etc., au stabilit parteneriate, colaborări, iar dincolo de experiența și pregătirea profesională, au legat prietenii.

F.E. EUROPEAN ART și-a propus să comercializeze și să promoveze arta populară din Bucovina, astfel încât standul firmei a fost amenajat cu obiecte de artă populară autentice, țesături, prosoape, ceramică, ouă încondeiate, costume populare, ocupând un meritoriu loc 7 între cele peste 200 de firme din Europa cu tradiție în participări internaționale.

Prezența la acest târg a contribuit la formarea profesională a participanților care consideră că au "învățat mai mult decât într-un semestru întreg la ore." Totodată, prezența echipelor din țări diferite a determinat realizarea unor schimburi interculturale, schimburi de idei, impresii, metode de lucru cu elevii, deosebit de utile atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Vizita la Ambasada României din Praga, precum și prezența membrilor Ambasadei la târg, care ne-au felicitat pentru stand și pentru ținută, au constituit motive de bucurie și mândrie, iar locul obținut cu trudă a dovedit că elevii noștri sunt serioși, competenți și ne reprezintă cu onoare atât în țară, cât și în Europa.

Prof. Niculina Apetri

Ziua Anti-SIDA

În data de 30 noiembrie 2007, elevii Colegiului Economic "Dimitrie Cantemir" au organizat împreună cu domnii profesori o acțiune Anti-SIDA cu scopul informării corecte și al scăderii numărului de infestați.

Întrunirea a fost deschisă de un medic care a venit cu un surplus de informații pentru tinerii care nu știau destul de multe despre această incurabilă boală. Ba mai mult, el chiar s-a oferit să răspundă la unele întrebări pentru clarificarea eventualelor dubii.

Apoi au fost vizionate 2 filmulețe realizate de elevii liceului și prezentate numeroase referate realizate în Power-point care completau informațiile obținute de la medic.

Concluzii: SIDA este o afecțiune provocată de virusul imunodeficienței umane, HIV, care atacă și distruge progresiv sistemul imunitar al organismului. Sistemul imunitar este sistemul natural de apărare pe care îl are organismul și care-i permite să lupte împotriva tuturor tipurilor de agresiuni, în special împotriva infecțiilor. Virusul imunodeficienței umane (HIV) NU se transmite prin salivă, urină, secreții nazale, lacrimi, fecale. Dacă acestea nu conțin sânge, așa că nu fi indiferent, ajută, nu te costă nimic.

Dacă tu ai avea SIDA, Dumnezeu ar refuza să dea mâna cu tine?

Balan Andreea
Clasa a X-a H

Ziua Francofoniei

Celebrarea zilei de 20 martie, "Ziua Francofoniei", a devenit o tradiție la Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”. Dacă în anii trecuți elevii ajutați de profesorii lor de franceză și-au pus în valoare talentele artistice pentru a prezenta cadrelor didactice și colegilor iubitori de limbă franceză programe artistice, cu melodii interpretate, cu scenete, dansuri și poezii, în acest an am continuat activitatea informativă începută în 2007. Anul trecut ne-am axat mai mult pe ceea ce înseamnă Francofonie, care sunt țările membre și instituțiile ei, însă în acest an elevii claselor a XI-a I și a XI-a G, îndrumați de doamna profesoară Irina Maxim, au realizat o revistă intitulată „Itinéraires francophones”, pe care au prezentat-o în sala de festivități a liceului, fiind adevărați ghizi în călătoria prin țările francofone, la care ne-au invitat.

După această excursie nu puteau lipsi momentele artistice, așa că elevii clasei a XI-a D, îndrumați de doamna profesoară Georgeta Straton, ne-au încântat cu o melodie populară franceză „Auprès de ma blonde”, după care a urmat un scurt moment Joe Dassin, pregătit de doamna profesoara Irina Maxim cu elevi care au interpretat melodiile „Et si tu n'existais pas...” și „Ma musique”.

Festivitatea s-a încheiat, solemn, în acordurile imnului Franței.

Prof. Irina Maxim

Spring Day

Anul acesta, pe 28 martie, am hotărât și noi la Colegiul Economic să sărbătorim Spring Day, ziua primăverii. Mai mulți elevi din diferite clase, coordonați de profesorii lor de limbi străine, s-au pregătit cu diferite momente artistice, cu poezii sau cântecele în limbile cele mai vorbite din Europa: engleza, franceza, germana, italiana, portugheza, dar și altele mai puțin vorbite cum ar fi: greaca, poloneza, irlandeza și limbi pe care unii le auzeam pentru prima dată.

Emoțiile s-au văzut mai mult sau mai puțin, pentru că toți au vorbit în limbi străine, inclusiv prezentatorii - elevii din clasa a X-a D.

A urmat o scurtă prezentare de modă cu haine pentru fete și băieți, realizată de elevi din clasa a X-a E, apoi un moment amuzant, cu bancuri în limba engleză, prezentat de elevi din aceeași clasă.

Cel mai distractiv moment a fost sceneta de la sfârșit, în limba engleză, organizată de către clasa a XI-a E, o scenetă care reflectă viața de școlar din zilele mai mult sau mai puțin grele, cum se poartă elevii cu profesorii, dar și profesorii cu elevii.

În concluzie, a fost o zi reușită, cu momente amuzante, dar și educative.

Grigoraș Adriana
Clasa a X-a H

Ziua Îndrăgostiților

În Europa

Ziua Îndrăgostiților își are originile în Marea Britanie. În Norfolk, un personaj numit Jack Valentin, bate la ușile din spatele tuturor caselor lăsând dulciuri și cadouri pentru copii. Mulți au fost speriați de acest personaj mitic. În Țara Galilor, oamenii sărbătoresc pe 25 ianuarie în loc de 14 februarie. Ziua comemorează pe Sf. Dwynwen, patronul îndrăgostiților galezi. În Franța, o țară catolică, Valentine's Day este cunoscut simplu Sfântul Valentin și este sărbătorită ca în restul țărilor occidentale. În Danemarca și Norvegia, 14 februarie este cunoscut ca Valentinesdag. Nu este sărbătorit pe o scară largă, dar mulți oameni își fac timp pentru a petrece ziua într-un mod romantic cu

partenerul de viață sau trimit o felicitare unei iubiri secrete. În Suedia este numită ziua tuturor inimilor. Nu e o sărbătoare oficială. În Slovenia, un proverb spune că Sfântul Valentin aduce cheile rădăcinilor, așa că pe 14 februarie plantele și florile încep să crească. Ziua îndrăgostiților a fost sărbătorită ca ziua în care încep lucrările în vii și pe câmpuri. Este de asemenea spus că păsările se căsătoresc în această zi. Cu siguranță, numai de curând este sărbătorită ca zi a iubirii. Ziua iubirii este considerată, în mod tradițional, 12 martie, ziua Sf. Gregor.

În Orientul Mijlociu și Africa

În Turcia, Valentine's Day este numit "Sf. Gregor" care se traduce în Ziua inimilor dragi/dulci. În cultura persană (Iran) este o zi pentru iubire și este pe 29B în calendarul solar jalali -- 17 februarie după calendarul gregorian. Evenimentul era sărbătorit în Marele Imperiu Persan în sec. 20 î.e.n. În Egipt este ziua iubirii egiptene.

Pe continentele americane

În Brazilia, ziua înamoraților sau ziua iubitului/iubitei este sărbătorită pe 12 iunie, când cuplurile își dau cadouri: ciocolată, felicitări și de obicei un buchet de flori. Aceasta a fost stabilită înainte de ziua Sf. Anton, cunoscut aici ca sfântul căsătoriei, când multe femei singure realizează ritualuri populare pentru a-și găsi un soț bun sau iubit. În Columbia, Ziua iubirii și a prieteniei este sărbătorită în a treia vineri și sâmbătă din septembrie, datorită scopurilor comerciale. În această țară, prietenul secret este o tradiție foarte populară, care presupune înmânarea unui cadou secret fiecărui participant (asemănător tradiției de Crăciun, Moș Crăciun Secret).

În Orientul Îndepărtat

Datorită unui efort de marketing susținut, Valentine`s Day a apărut în Japonia și Coreea ca o zi în care mai mult femeile și mai puțin bărbații dăruiesc bomboane, ciocolată și flori. A devenit o obligație ca femeile să dăruiască ciocolată tuturor colegilor bărbați. În Japonia este cunoscut ca giri-choko, de la cuvintele "giri"-obligație și "choko"-ciocolată. Aceasta contrastează cu "honmei-choko", ciocolata dată persoanei iubite. Prietenii (mai ales fetele) pot schimba între ei "tomo-choko". Ca o zi reciprocă apare Ziua albă pe 14 martie. Atunci bărbații sunt așteptați să întoarcă favorul celor care le-au dat ciocolata de Ziua Îndrăgostiților. La început, cadoul de retur trebuia să fie o beza sau ciocolată albă, de unde și numele de Ziua albă.

Acum însă lenjeria a devenit un cadou foarte comun. În cultura chineză, există un omolog al Zilei Îndrăgostiților numită Ziua Faptelor, potrivit legendei Ciobanului și a Țesătoarei Menajera care s-au găsit în Rai în ziua a șaptea a luni a șaptea a calendarului lunar.

În România

Sărbătoarea iubirii este Dragobetele pe 24 februarie. Este numită astfel după un personaj din folclorul românesc considerat zeul buneii dispoziții și al dragostei care se presupune că ar fi fiul Babei Dochia. El mai este numit și Cap de Primăvară sau Cap de Vară. Sărbătoarea Dragobetelui nu este nici pe departe atât de practică și nici măcar prea cunoscută la români așa cum este acum Valentine's Day preluat din cultura americană. Doar din reportajele de la televizor, din ziare sau de pe internet mai aflăm că avem și noi Valentine`s-ul nostru. De ce nu sărbătorim propria zi a dragostei și o preferăm pe cea americană, nu putem să răspundem. Ne-am obișnuit deja cu ea, o știm că e în fiecare 14 februarie din an... și o așteptăm cu nerăbdare.

Sărbătoarea Sfântului Valentin, ocrotitorul celor îndrăgostiți, a fost mult mai popularizată decât cea românească, în special de comercianți, care au găsit astfel un prilej extraordinar de dublare a vânzărilor. Pe lângă aceasta, cred că mai funcționează și tendința de a copia tot ce vedem în Occident, deși cred că este mai bine să avem și noi tradițiile noastre, punctele noastre de vedere și consider că alții ne-ar aprecia mai mult dacă ne respectăm identitatea. Poate că trebuie să învățăm de la americani cum să ne vindem obiceiurile și tradițiile mai bine.

Dar, totuși, ce este mai presus : "Dragobetele năvalnic care sărută fetele!" sau simplul Sfânt Valentin? De ce să nu reînnoim această veche tradiție? ...

Cinste lor!

Și de ce școala noastră nu s-ar mândri de elevii ei și de realizările lor, doar este cel mai bun liceu cu profil economic din Suceava?!

Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir“ Suceava are o serie de reușite la olimpiade și concursuri naționale datorate în mare parte elevilor lui dar, în aceeași măsură profesorilor foarte bine pregătiți profesional care într-adevăr formează elevii pentru a putea da piept cu realitatea și cu viața de dincolo de zidurile liceului.

Cele mai bune rezultate sunt la materiile de specialitate, în care elevii liceului sunt perfecționați, dar nu lipsesc premiile nici de la olimpiadele de română și matematică.

Atât bobocii, cât și elevii din ceiașli ani au participat la diferite concursuri organizate intra- sau interjudețean, ba chiar la unele concursuri și olimpiade naționale. Deși nu au dat încă proba la faza națională majoritatea celor care au participat la faza județeană s-au calificat la fazele următoare: interjudețeană sau națională, în funcție de concursul la care au fost înscriși.

La concursul Național de Matematică Aplicată „Adolf Haimovici”, etapa județeană s-au remarcat următorii elevi:

- Sandu Alexandra, clasa a IX-a **premiul I**
- Rotaru Amelia clasa a IX-a **premiul III**
- Samsonescu Daniela clasa a IX-a **MENȚIUNE**
- Onica Elisaveta clasa a IX-a **MENȚIUNE**
- Onică Cristina clasa a X-a **premiul I**
- Nistor Irina clasa a X-a **premiul II**
- Popovici Corina clasa a X-a **premiul III**
- Zvanca Andreea clasa a X-a **MENȚIUNE**
- Ferțu Larisa clasa a XI-a **premiul I**
- Botan Vera clasa a XI-a **premiul III**
- Ieremie Ioana clasa a XI-a **MENȚIUNE**
- Carlan Raluca clasa a XI-a **MENȚIUNE**
- Crasi Adelina clasa a XII-a **MENȚIUNE**
- Nimitan Simona clasa a XII-a **premiul I**
- Clus Diana clasa a XII-a **premiul II**
- Tanase Andreea clasa a XII-a **premiul III**

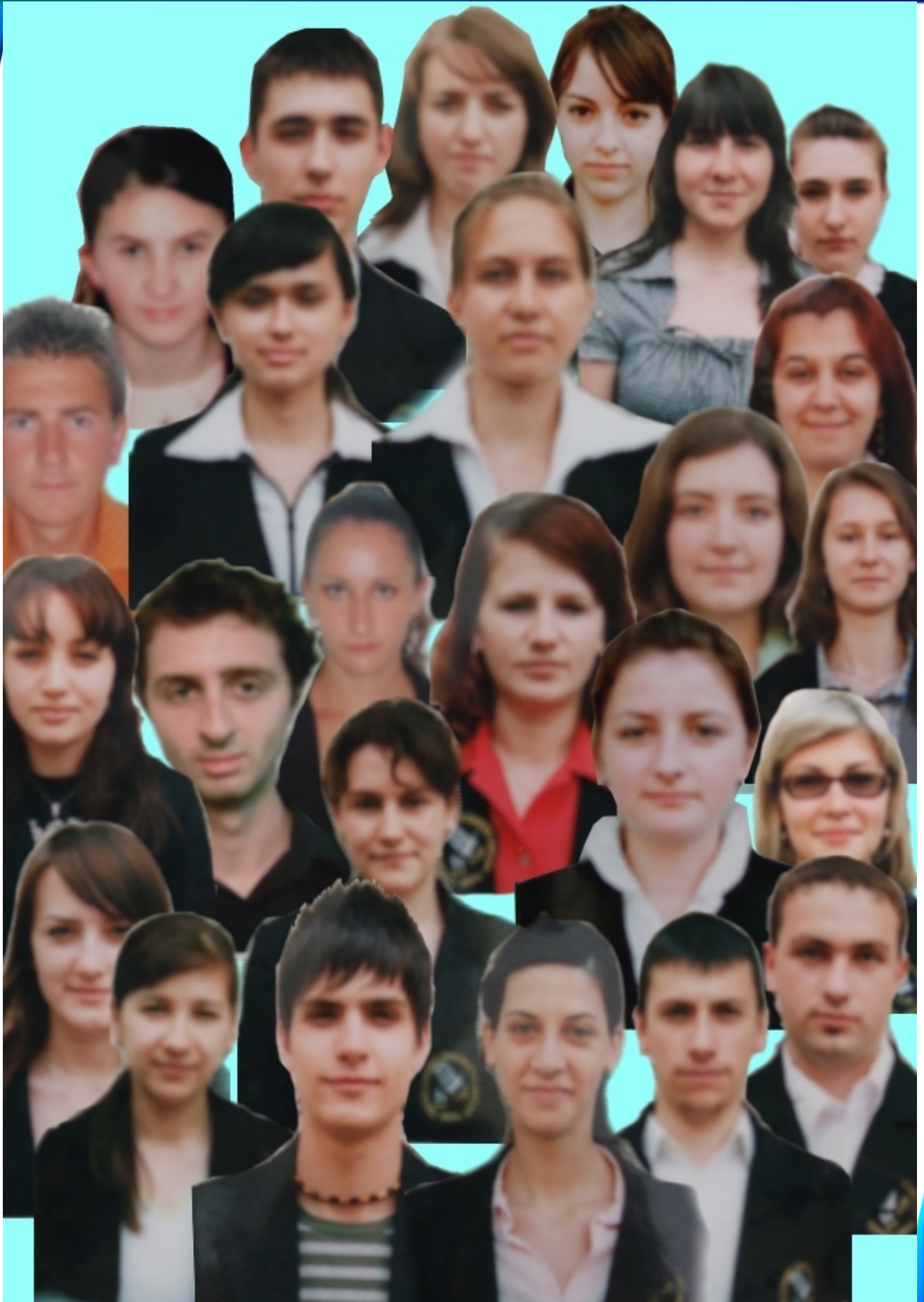
La olimpiada de Limba și literatura română au obținut rezultate deosebite la faza județeană următorii elevi:

- Sandu Alexandra clasa a IX-a
- Straton Cristina clasa a IX-a
- Mihailovici Oana Florina clasa a IX-a
- Macovei Claudiu clasa a IX-a
- Rudișteanu Alexandru clasa a XI-a

Olimpiada la disciplinele din aria curriculară TEHNOLOGII a avut următorii calificați la faza națională:

- Popa Elena clasa a XI-a rută directă, *tehnician în activități economice*
- Buzdugan Olivia Alexandra clasa a XI-a rută directă, *tehnician în turism*
- Ștreanga Mihaela Sinziana clasa a XI-a rută directă, *tehnician în economie*
- Hreniuc Andreea clasa a XII-a rută directă, *tehnician în turism*
- Buta Ilie Cristian clasa a XI-a rută directă, *tehnician în turism*
- Moise Alexandra clasa a XI-a rută directă, *tehnician în administrație*
- Cantoriu Alina Georgiana clasa a XII-a rută directă, *tehnician în gastronomie*
- Ieremiciuc Cristina Olga clasa a XIII-a rută directă, *tehnician în gastronomie*

Olimpicii noștri

Tinere talente

Chiar mâine

*E așa de trist
Să te gândești, că într-o zi,
Poate chiar mâine
Noi nu vom mai fi.*

*Atâta soare o să fie după noi,
Și iarba o să mai răsară
Cu ploii din care șiruie răcoare...
Și-mi pare atâta de ciudat
Că viața-i doar o picătură,
O picătură plină de ură.*

*Paiu Mădălina-Ioana
Clasa a X-a E*

Doar doi...

*E pustiu...e atâta liniște,
Nu ne aude nimeni
Stai!....*

Dă-mi mâinile-ți tremurânde să le mai sărut o dată,

*Dă-mi mâinile-ți tremurânde,
Creații a vechilor artiști!
Rămâi aici cu mine,
Aștrii joacă roluri unicate,
Luna stă să te privească
Căutându-ți delicat privirea
Încercând să mi te fure...*

Dar ce-ți pasă?

Tu nu știi,

*Că alta care să te iubească mai mult ca mine
În tăcuta noapte nu există? ...*

Rămâi cu mine...

Ia-mă în brațe,

*Locul unde mă simțeam sigură,
Strânge-mă tare la pieptul tău,
Ușor fără a-mi strivi speranța*

Apleacă-ți gura însetată

*Și sărutările aprinse lasă-le să-mi coloreze
într-un roșu violet*

Obrajii cafenii...

*Lasă-le să-mi fie paznici neclintiți
Ca păsările înaltului Meridian!*

*Sevastin Florentina-Ruxandra
Clasa a X-a D*

Ultima scrisoare

Sfârșitul a venit fără de veste.
Ești fericită? Văd că porți inel.
Am înțeles, voi trage dungă peste
Nădejdea inutilă. Fă la fel.
Niciun cuvânt, nu-mi spune că-i o formă.
Cunosc însemnătatea ei deplin.
Știi, voi aveți în viață altă normă:
Eu însă-n fața normei nu mă-nchin.
Nu te mai cânt în versuri niciodată,
mai mult în drumul tău nu am să ies.
Nu-ți fac reproșuri, nu ești vinovată
Și n-am să spun că nu m-ai înțeles.
A fost, desigur, numai o greșală.
Putea să fie mult nimic n-a fost.
În veșnicia mea de plictiseală
Tot nu-mi închipui că puneai vreun rost.
Și totuși, totuși, câteva atingeri
Au fost de-ajuns să-mi deie ameteți.
Vedeam văzduhul ce flutura îngerii,
Lumină-n noaptea mea de îndoieli
Când degete de Midos am pus, magic,
Pe frageda ființă-a ta de lut
Simțeam în mine murmurul pelagic
Al sfintelor creații de-nceput.
Vedeam cum peste vremuri se înalță

Spre sărutare adorata dreapta
'nainte de-a se șterge-n înfinit.
O, de-am fi stat alături doar o oară
Ai fi rămas în auriul vis
Ca o dernă roză amară
De ne'nțeles, de nedescris.
Ireversibil s-a ncheiat povestea
Și nici nu știu de ai să mai citești
Din întâmplare rândurile-acestea
În care-as vrea să fii ce nu mai ești
N-am să te pătez cu vorbe ce mi-i drag
Aș fi putut să spun: "Ești ca oricare!"
Dar nu vreau în noroaie să mă bag.
De-ar fi mocirla-n jurul tău cât hăul,

Sevastin Florentina-Ruxandra
Clasa a X-a D

Statuia ta de aur greu, masiv,
Cum serioase veacuri se descalfă
Și-n genunchiate-n rânduri
La solul tău dumnezeiesc așteaptă
Să le întinzi cu zâmbet liniștit
Spre sărutare adorata dreaptă
'nainte de-a se șterge-n înfinit.
O, de-am fi stat alături doar o oară
Ai fi rămas în auriul vis
Ca o eternă roză amară
De ne'nțeles, de nedescris.
Ireversibil s-a ncheiat povestea
Și nici nu știu de ai să mai citești
Din întâmplare rândurile-acestea
În care-aș vrea să fii ce nu mai ești
N-am să te pătez cu vorbe ce mi-i drag
Aș fi putut să spun: "Ești ca oricare!"
Dar nu vreau în noroaie să mă bag.
De-ar fi mocirla-n jurul tău cât hăul,
Tu vei rămâne nufărul de nea
Ce-l oglindește beat de poftă răul
Ce-l ține, codind amintirea mea.
Vei fi acolo pururi, neînchinată
Te voi iubi mereu, fără cuvânt,
Iar lumea n-o s-o știe niciodată
Iar când viața va fi rea cu tine,
Când au să te împoaște cu noroi,
Tu fugi în lumea visului la mine,
Vom fi acolo singuri, amândoi.
Și de va fi să nu se poată trece
Pe veci pecetluite hotare,
M-aș zbate-ngrozitor în țărna rece,
Plângând în noaptea mare
Tot mai mare....

Tinere talente

Scrisoare către ea

Aseară am plâns.

Aerul era prea trist și tu departe.
Mi-era frig. Am căutat îmbrățișarea ta
Ciudat. Pentru prima dată n-ai fost.

Stângaci, m-am îmbrățișat singur
Și, încet, durerea a încetat să mai bată
Dimineața degetele îmi erau amorțite
Încep să le mișc și, auzindu-le trosnind
Am creat o simfonie.

Asculta fiecare suferință a lor.

Fiecare mișcare, baletul singuratic al mâinii mele
Și drama pe care degetul mic, degerat, o trăiește
Îți dau în dar fiecare sunet din aceasta tragedie.

Nu pentru a-mi expune dragostea sau dorul
Căci zâmbetul ți-ar atârna .

Îți scriu aceste versuri, palide ca vremea de afară
Dar pline de mine, de tine, de noi
Pentru a-ți aminti că fără mâna ta
Baletul mâinii mele nu ar fi avut scenă
Și fără degetul tău mic ar fi doar o palmă cu
prelungiri

Care n-a atins decât alte pălmi, nu sunete.

În drumul tău de mâine pune-ți căștile și ascultă
cum au nins anii peste noi

Și, vreau să-ți spun că în fiecare seară ... te am la
degetul meu mic

Sărbători fericite și „vino să visăm sub apă” .

Vâzând cum timpul a trecut dar noi am stat
Realizez că , totuși , sărbătorile există.

Și nu există om pe această planetă căruia aș fi
dorit să-i spun mai mult

Să fie fericit.

O fată

Și deschid ochii.. a câta oară?

Și mă aștept ca tot să doară... dar nu-i așa.

Ceva e ciudat

Și se-aprinde focul, dar simt o adiere...

Sunt mort pe dinăuntru și totuși mă simt viu. Am
hibernat?

Cu prima mișcare înclin capul așteptând să văd ceață
și fum... dar ochii reci lacrimi îmi vărs...

Și se dezgheață. Te văd.

Simțeam adiere, căci îmi făceau vânt a tale gene.

Și viață-n mine ai suflat când ochii reci mi-ai sărutat.

Miile de atomi din a aripilor armura... focul îl
captau..

Încet, un atom și-o flacăără... se iubeau.

Zâmbetul crăpat de-a tale buze s-a lipit...

Și-am devenit..

Înaripat

M-ai luat de mână și ai început să zbori...

Plutesc cu tine și... simt din nou fiori.

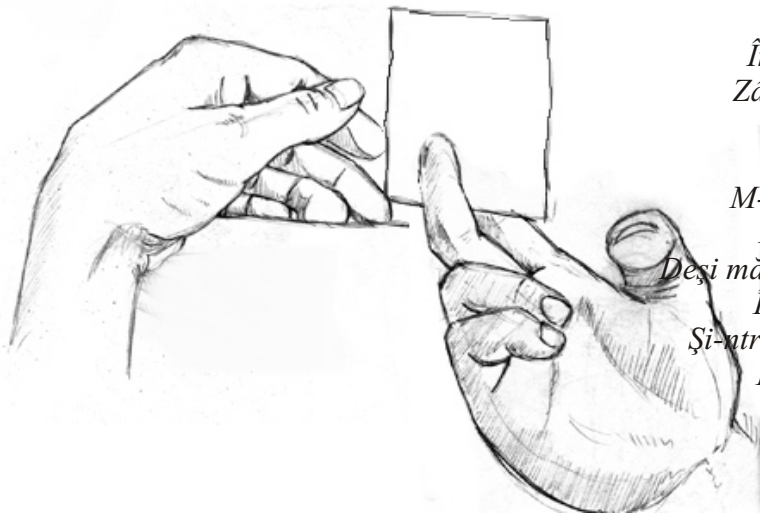
Deși mă nasc a mia oară, doar acum simt că trăiesc.

În sentimente moarte iubire-ai picurat

Și-ntreaga mea ființă prin al tău suflet viețuiește

Iar astfel... un băiat pe-o fată iubește.

Leuciuc Alexandru
Clasa a XII-a H

Autoportret

*O singură dată am iubit
Și atunci am fost rănită.
O dîngură dată am vrut să judec
Și atunci am fost judecată.
De câte ori am gândit
Cuvintele s-au întors împotriva mea
Și de câte ori am pășit
Timpul nu mă mai căuta.*

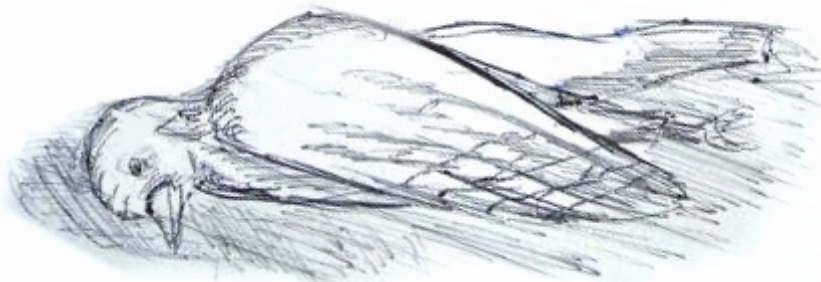
*Sunt o inimă care bate doar pentru ea
Sunt un alter-ego
Al persoanelor ce mă înconjoară
Sunt o fațadă ce o prezintă întâia oară.*

*Sunt o pasăre ce și-a frânt aripile în zbor
Căzută la pământ și lovită de un întreg popor*

*Sunt o întrebare, fără răspuns
O comoară fără hartă
O epavă fără rămășițe
O țarp fără descoperitor;*

*Liniștea din cameră mă doboară
Sufletul mi se frânge
Gîndul mă înfioară*

*Numai eu știu ce vreau
Numai eu...
Pentru că în sufletu-mi, nu mai este de o altă
persoană
Este loc doar pentru mine...
Numai... pentru mine...
mai sperî?*

Tinere talente

Povestea timpului

Deschid o foaie din timp pentru ca el să capete altă dimensiune acum
Povestea începe. Personajul principal, să zicem, este... dar îmi vei da răspuns tu
dupa ce timpul revine

Pășind în noapte, undeva departe unde tot ce cunoșteai parcă stătea în loc, mergi
spre căutarea culorilor

Aștepti, noaptea se transformă în fum, tot e negru și gri, e frig și ai zâmbetul amar
Și apare roua... cerul se transformă într-un foc permanent, foc pe care îl simți
acum și în tine

Nu ai găsit culori, nimic care să te ajute să respiri libertatea, evadarea din
rutină...

Te ridici, faci un pas, respiri același aer 'compromis' de tot ce îți lipsea, vrei să
pleci

Dar stai! În fața ta vezi o floare, culorile-i sunt palide, roua... prea multă, o
omoară

Păcat, îți plăcea floarea. Nu avea ce culori te așteptai să găsești, dar... nu era nici
ca alte flori

O vezi cum se stinge... și parcă... da, parcă... și ea trăiește, dar nu respiră

Încet, în frig, o lacrimă fierbinte îți curge peste obrazul înghețat.

Tragi ultimul aer în piept și... s-a întâmplat ceva ?

Simți mirosul primăverii cum ți-a invadat nările

Simți mirosul unui vânt parfumat ce-ți deschide ochii... și... ce vii au devenit ei
acum

Te uiți jos, vezi floarea dezghețându-se ușor... și se deschide;

Cum e posibil? Era înghețată de vânt crud și rouă prea multă

Te pui în genunchi să o privești... Culorile i se schimbă, petalele formează în
miezul ei o cupola... străluceau

Totuși miezul ei era superb, dar neclar... te duci mai aproape, și privești în centrul
florii

Te vezi pe tine. Cum este posibil? O atingi; e un strop cald, chiar fierbinte...
atunci realizezi că era de fapt lacrima ta

Acum ai înțeles. Ai picurat viața în floare, doar atât aștepta să răsară.

Soarele nu o ajută, pentru că tu deveniseși soarele ei, centrul existenței ei... și
acum avea o parte din tine

Iar floarea, cu cât te apropiai mai mult, își deschidea petalele
calde și îți mângâia ochii.

Parfumul ei te îmbrățișa și da... în sfârșit, te simțeai acasă

Și la răsăritul soarelui... două simțuri deveniseră același

I-ai dăruit florii simțirea ta iar ea ți-a redat acea simțire de care
duceai lipsă

Și... ciudat lucru... în ziua aceea, soarele era între nori... dar
ochii îți străluceau

Mâna îți vibra când atingeai floarea plătând iar ea... ea
devenise soarele tău și îți săruta visele

Dă-mă la următoarele pagini din cartea timpului

Noapți și zori treceau pe lângă tine și floarea ta iubită.

Tinere talente

Floarea era soarele tău și ochii tăi erau cerul ei
Dar timpul, poate, crud în orice anotimp
Adusese cu el eclipsa în soarele florii și furtuna în ochii tăi
Și a fost rece... poate că totul nu mai era perfect...
Dar știai că ea va rămâne floarea ta... și floarea va ști întotdeauna că a trait numai
atunci când ai apărut tu
Și zgârieturi de stilou, scrisul diluat de lacrimi... ambele apar pe foile timpului
acum
Și tu... ai mers mai departe... la fel și floarea ta... a crescut singură
Doar că atunci când aerul e irespirabil și noaptea prea tristă
Mergi pe același deal, unde știai că te așteaptă floarea ta...
Și deși acum alte flori au crescut pe lângă ea
Numai tu știi cum să-i dai viață iar ea... îți dăruiește întotdeauna aerul liberății
Și timpul trece în continuare, pasul lui rămâne veșnic neobosit.
Prea multe ierni pentru o floare, prea mult vânt...
Și floarea, încet, încet... se ofilește.
Miezul... cade în pământ... semințele i se împrăstie
petalele rămân cazute în jurul ei... apare soarele...
Și în locul în care s-a ofilit se zărește o lacrimă, cu privirea ta integrată în ea
Și închidem cartea timpului... am citit prea mult din ea... dar să spunem că a
meritat
Acum... fără floarea ta... ce faci?
Crezi că ai pierdut-o... eu spun că nu ar trebui să fie așa.
Floarea ta poate trăi în continuare, prin tine.
Plantează-o undeva în sufletul tău și las-o să crească.
Astfel, știi că întotdeauna va fi acolo, va fi parte din soarele tău
Și las-o aeolo. Și mergi înainte, pentru că tocmai din cauza ei
Aerul va fi liber. Și nu plânge... ai divulga secretul vostru
Esența vieții lui și aerul tău curat va fi învăluit de ceața.
Chiar dacă acum floarea nu mai există, știi că undeva... cândva.
O floare și-un om au fost un singur suflet...
Și visele lor... au scris timpul
Acum spune-mi... cine-i personajul principal?
Tu... floarea... amândoi?
Nu... personajul principal este ceva ce ai cunoscut, dar n-ai citit... ai simțit.
Se numește dragoste, și e un personaj ce a stat întotdeauna între tine și floare...
cam băgăcios de felul lui
Dar care a făcut povestea posibilă. Pentru ce a fost el în această poveste, și pentru
ce vei simți mai departe
Ai grijă că zâmbetul tău să fie întotdeauna ca cerul, liber și fara limite. Primăvara
va veni din nou, alte flori vor răsări
Poate nu ca floarea ta, poate mai rele, poate mai bune, poate nu așa vii în culoare.
Important e că floarea ta ți-a dăruit aerul cu un sens
Zâmbetul la fel... Și ți-a redat inima; Crezi că ar vrea acum să nu le folosești?

Leuciuc Alexandru
Clasa a XII-a H

Tablou de primăvară

Pe a timpului cărare,
Norii dalbi s-au rătăcit
Se așterne o rumoare...
Primăvara a venit?

Mândrul soare mi zâmbește
În armura sa de foc
Pretutindeni privește
Veselie și mult joc.

O mireasmă-nbietoare
O colindă prin livezi,
Se înalță-n depărtre
Printre ramurile verzi.

Ciripit de păsărele
Îmi încântă-al meu auz,
Grăiul de privighetoare
Se revarsă-n codru sus.

Gingaș ghiocel răsare
Timid stătu ascuns sub nea
Alătura-i, o altă floare,
O minunată viorea.

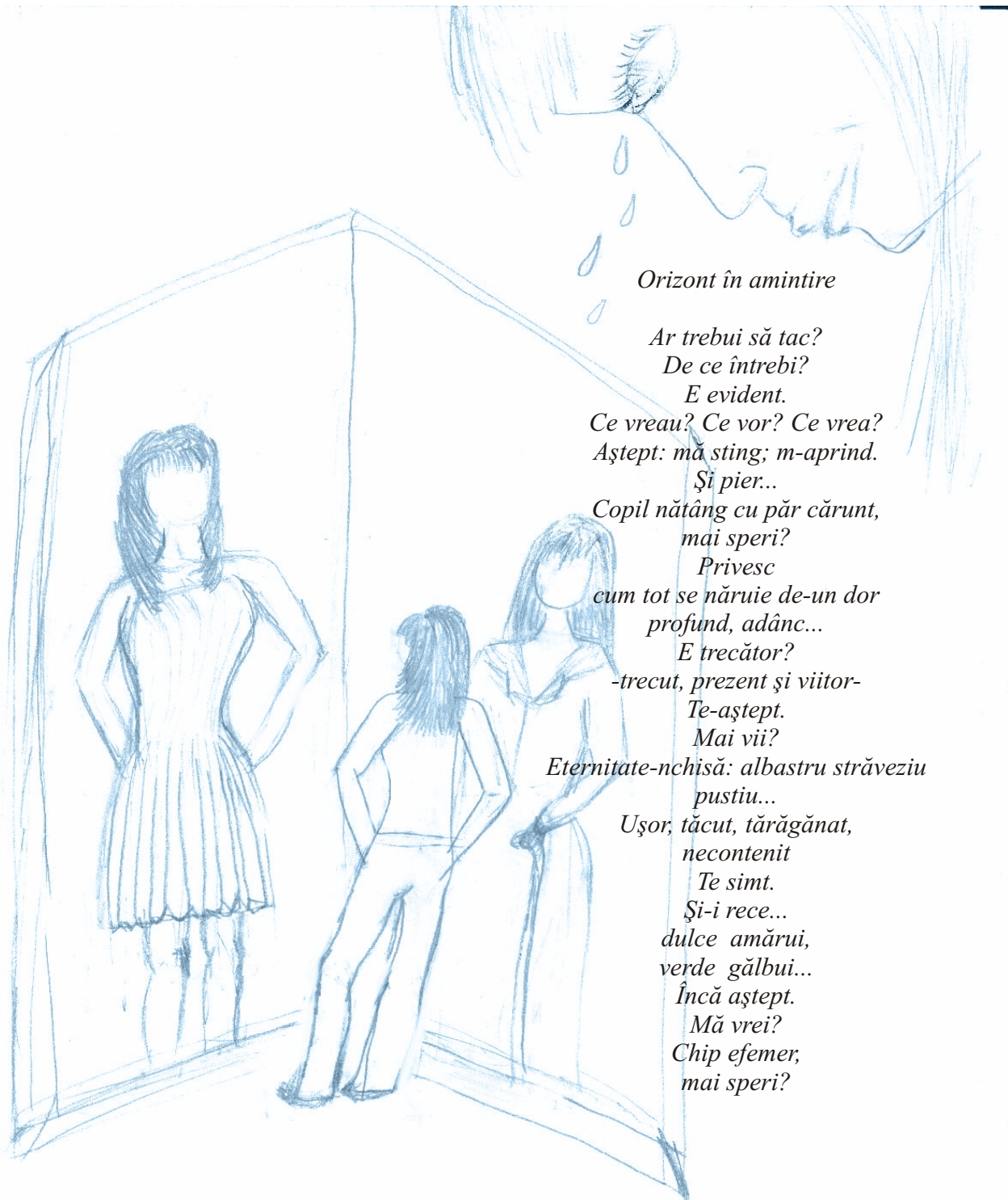
Se-aude murmur de izvoare
Ce-și cântă doinele cu zor
Voios răsună colo-n vale,
Un cânt de pace, cânt de dor.

Dar ce-mi văd ochii? Ce minune!
O vis frumos s-a împlinit
S-a născut o nouă lume,
Primăvara a venit!!!

Ivanovici Anca
Clasa a X-a B

Orizont în amintire

Ar trebui să tac?

De ce întrebi?

E evident.

Ce vreau? Ce vor? Ce vrea?

Aștept: mă sting; m-aprind.

Și pier...

*Copil nătâng cu păr cărunt,
mai sperii?*

Privesc

*cum tot se năruie de-un dor
profund, adânc...*

E trecător?

-trecut, prezent și viitor-

Te-aștept.

Mai vii?

*Eternitate-nchisă: albastru străveziu
pustiu...*

*Ușor, tăcut, tărăgănat,
neconținut*

Te simt.

Și-i rece...

*dulce amărui,
verde gălbui...*

Încă aștept.

Mă vrei?

*Chip efemer,
mai sperii?*

APRILIE

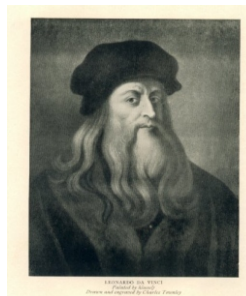
William Shakespeare (1564 - 1616) dramaturg, poet și creator de sonete englez, care este considerat a fi cel mai mare scriitor al literaturii de limba engleză.
A scris: „Furtuna”, „Zadarnicele chinuri ale dragostei”, „Visul unei nopți de vară”, „Îmblânzirea scorpiei”, „Totul e bine când se termină cu bine”, „A douăsprezecea noapte”, „Regele Ioan”, „Richard al II-lea”, „Henric al IV-lea(pâna la Henric al VIII-lea)”, „Romeo și Julieta”, „Hamlet”.

Charles (Charlie) Spencer Chaplin, actor și regizor englez, s-a născut la Londra, în Marea Britanie la data de 16 aprilie 1889. Este considerat a fi unul dintre cele mai mari staruri de cinema din secolul XX. Cele mai renumite filme ale sale sunt „City Lights” („Luminile orașului”), „Modern Times”.

Adolf Hitler (1889 - 1945), lider al Partidului Național Socialist German, cancelar al Germaniei din 1933, iar din 1934 conducător absolut („Führer”) al Germaniei, a fost unul din cei mai mari dictatori din istoria omenirii.

Leonardo da Vinci (1452 - 1519) a fost pictor, sculptor, arhitect și om de știință italian. Opere: „Desene” și „Gravuri” se găsesc în cea mai mare parte în: „Musée du Louvre” (Paris), „Royal Library” (Windsor Castle), „British Museum” (Londra), „Galleria Nazionale” (Roma), „Museo Nazionale” (Torino), „Gabinetto dei Disegni e Stampe Uffizi” (Florența).

MAI

Honoré de Balzac (1799 - 1850) a fost un nuvelist și dramaturg francez. Cea mai importantă operă a sa este „La Comédie Humaine”, o colecție de aproximativ 100 de lucrări care prezentau o panoramă a stilului de viață francez în perioada de după căderea lui Napoleon Bonaparte din 1815.

Dante Alighieri (1265 - 1321,), poet și filozof italian, om politic florentin, cel mai mare scriitor european din Evul Mediu. Autor al "Divinei Comedii", capodoperă a literaturii universale, Dante este primul mare poet de limbă italiană, „sommò poeta” („poet în cel mai înalt grad”).

Lucian Blaga (1895 - 1961) a fost filozof, umanist, jurnalist, poet, dramaturg, traducător, profesor universitar și diplomat român, personalitate culturală majoră a României interbelice. În anul 1936 a fost numit membru titular al Academiei Române. Personalitate impunătoare și polivalentă a culturii interbelice, Lucian Blaga a marcat perioada respectivă prin elemente de originalitate compatibile cu înscrierea sa în universalitate.

IUNIE

Blaise Pascal (1623 - 1662) a fost un matematician, fizician și filosof francez. În lucrarea sa cea mai importantă, „Tratat despre echilibrul lichidelor“, a formulat legea fundamentală a hidrostatiei, numită apoi legea lui Pascal. A calculat mărimea presiunii hidrostactice, a descris paradoxul hidrostatic, legea vaselor comunicante și principiul presei hidraulice.

Jean Jacques Rousseau (1712 - 1778) filozof francez de origine geneveză, scriitor și compozitor, unul dintre gânditorii iluștri ai Iluminismului. A influențat hotărâtor, alături de Voltaire sau Diderot, spiritul revoluționar, principiile de drept și conștiința socială a epocii; ideile lui se regăsesc masiv în schimbările promovate de Revoluția franceză de la 1789. „Omul care a trăit mai mult nu e cel care a numărat cei mai mulți ani, ci cel care a simțit mai mult viața.”

Paul Thomas Mann (1875 - 1955), a fost romancier german, eseist, unul dintre marii scriitori ai secolului XX, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură pe anul 1929 (pentru romanul „Casa Buddenbrook”). Faima i-au statornicit-o cele patru romane de mare întindere, „Casa Buddenbrook”, „Muntele vrăjit”, tetralogia „Iosif și frații săi”, „Doctor Faustus” împreună cu patru romane de mai mică întindere, „Alteța regală”, „Lotte la Weima”, „Alesul”, „Mărturisirile escrocului Felix Krull”.

Nicolae Bălcescu s-a născut în 1819 într-o familie fără avere. Tatăl său moare când Nicolae avea vârsta de 6 ani. La vârsta de 7 ani, Nicolae începe să învețe limba greacă acasă, pentru că la 12 ani să îl găsim pe băncile Colegiului „Sf. Sava”, unde își arată pentru prima dată vocația pentru studiul documentelor. Se remarcă prin marea sa operă care a fost „Românii supt Mihai-Voievod Viteazul”, pe care a scris-o în exil, începând cu 1849, rămasă manuscris și publicată de Alexandru Odobescu.

IULIE

Alexandre Dumas - Dumas Davy de la Pailleterie, cunoscut și ca Alexandre Dumas père, (1802 - 1870) a fost un autor de romane istorice de aventuri, prin care a devenit cel mai popular scriitor francez din lume. Opera lui a cunoscut succesul în 1829, grație reprezentației cu „Henric al III-lea și curtea sa”. Succesul continuă pe toată durata carierei sale literare, în genurile sale predilecte: dramatic și romanul istoric. A scris mari opere, cum ar fi „Cei trei mușchetari” sau „Contele de Monte-Cristo”.

Roald Engelbregt Gravning Amundsen (1872 - 1928) a fost un faimos explorator norvegian al zonelor polare. El a fost șeful expediției antarctice din 1911-1912 și primul om care a ajuns la Polul Sud. Roald Amundsen a fost primul care a străbătut Pasajul de Nord-Vest, din Insula Groenlanda până în Alaska, descoperind astfel calea maritimă care permite trecerea din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, prin arhipelagul arctic canadian.

AUGUST

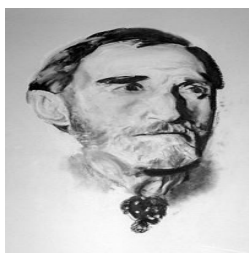
Neil Alden Armstrong (1930) fost astronaut american, pilot de teste și pilot naval, cunoscut ca fiind primul om care a călcat pe Lună. Primul său zbor spațial a fost ca pilot comandant al misiunii Gemini 8 în 1966. În această misiune a executat prima conectare a două nave spațiale împreună cu pilotul David Scott. Cea de-a doua și ultima misiune a lui Armstrong a fost cea de comandant al misiunii de aselenizare Apollo 11 din iulie 1969. În acest faimos „pas uriaș pentru omenire”, Armstrong și Buzz Aldrin au coborât pe suprafața Lunii petrecând 2,5 ore în explorarea acesteia.

Louis "Satchmo" Armstrong (1901 - 1971) a fost trompetist și cântăreț de jazz, unul din exponenții „Stilului New Orleans” în muzica de jazz executată în Chicago în jurul anului 1920. Pentru activitatea sa desăvârșită a fost supranumit „The King of Jazz”

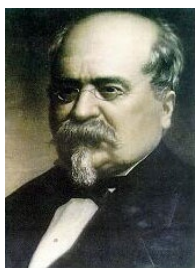
Traian Vuia (1872 - 1950) fost inventator român, pionier al aviației. În 1906 el a realizat primul zbor autopropulsat (fără catapulte sau alte mijloace exterioare) cu un aparat mai greu decât aerul. Vuia se înscrie pentru un brevet, acordat pe 17 August. Invenția brevetată se numește aeroplan automobil.

SEPTEMBRIE

George Bacovia (1881 - 1957) a fost un poet simbolist român. Deși a aparținut inițial simbolismului, poezia sa și-a dovedit modernitatea și a rezistat probei timpului, impunându-l pe poet drept unul din cei mai mari poeți interbelici, la egalitate cu Tudor Arghezi, Lucian Blaga sau Ion Barbu.
Opere : „Alb”, „Amurg violet”, „Monosilab de toamnă”, „Sânge”, „Plumb”, „Toamnă”, „Zgomote”, „Tablou de iarnă”, „Dialog de iarnă”, „Ecou de romanță”, „În parc”.

Michael Faraday (1791 - 1867) a fost fizician și chimist englez. În fizică face cercetări importante privind cunoașterea electromagnetismului și dezvoltarea aplicațiilor acestuia. Experiențele lui completează cercetările fizicianului și matematicianului francez André Marie Ampère referitoare la forțele electromagnetice. Practic, descoperă principiul de funcționare a motorului electric cu magneți permanenți.

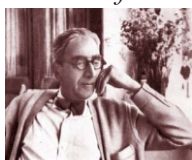

Mihail Kogălniceanu (1817 - 1891) a fost un om politic de primă mărime din România. A fost istoric, scriitor, ziarist, om politic, prim-ministru și, mai tarziu, ministru de externe. A jucat un rol important în Revoluția de la 1848 și în lupta pentru Unirea Principatelor Române. În 1839, redactează „Focea sătească a prințipatului Moldovei”. În mai 1840 a anunțat apariția a 6 tomuri din „Letopisețele Valahiei și Moldaviei” și în același an a pregătit apariția unei publicații de documentație istorică, intitulată „Arhiva românească”.

Prenumele meu

Așa cum v-am promis în numărul anterior al revistei noastre, revenim aici cu rubrica în care vă prezentăm semnificațiile numelor voastre.

MIHAI - nume de origine evreiască ce se traduce prin "Cine este ca Dumnezeu?". În românește, formele cele mai frecvente sunt astăzi Mihai, Mihail, Mihnea, Mihaela.

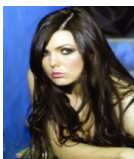
Mihail Jora a fost un compozitor și dirijor român, membru titular (1955) al Academiei Române. A fost printre primii compozitori care au întrezărit virtuțile artistice ale baletului.

NICOLAE/ NICOLETA - nume ce își are originea în grecescul "Nikolaos" care înseamnă "oameni victorioși";

Nicolae Iorga a fost un istoric, critic literar, documentarist, dramaturg, enciclopedist, memorialist, ministru, parlamentar, prim-ministru, profesor universitar și academician român.

PAUL / PAULA / PAVEL substantivul provine din „Paulus”, care înseamnă „mic” sau „umil”;

Paula Seling. Artistă interpretă, compozitoare, realizatoare de emisiuni radio, a absolvit Colegiul "Gheorghe Șincai" din Baia Mare în 1997 și Școala Superioară de Jurnalistică din București. A studiat canto și pian.

RADU - substantiv derivat din cuvântul de origine slavă "Rad" - "veselul" ;

Radu Miron este un matematician român, membru titular al Academiei Române. Este membru de onoare al Academiei de Științe a Moldovei.

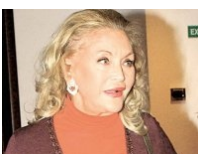
ȘTEFAN - este un nume provenit din limba greacă ce poate fi tradus "purtătorul cununei învingătorului";

Ștefan Hrușcă este un interpret român de muzică folk, cunoscut publicului din România mai ales prin colindele pe care le interpretează. A debutat ca artist în anul 1981 la Cenaclul Flacăra, iar până în 1984 a susținut peste 1000 de spectacole împreună cu cenaclul. Începând cu anul 1991 s-a stabilit în Toronto, Canada.

VASILE - grecescul "basilaeus" care stă la baza acestui nume desemnează "domnitorul";

Vasile Goldiș a fost un academician român, om politic, membru de onoare (1919) al Academiei Române.

ZINA este prescurtarea prenumelui german "Gesina / Josina".

Zina Dumitrescu. Denumită și „mama modei românești”, prima și cea mai importantă creatoare de modă din țara noastră.

Datini și obiceiuri de Paști

Paștele reprezintă una dintre cele mai importante sărbători de peste an ale creștinilor ortodocși, e sărbătoarea Învierii lui Iisus Hristos. Pregătirea sufletească a credincioșilor se face timp de șapte săptămâni cât ține Postul Mare, însă o semnificație mai aparte o au zilele din Săptămâna Patimilor sau Săptămâna Mare, cum este cunoscută în popor. Din Joia Mare, bărbații se concentrează asupra gospodăriei, pentru ca totul să fie curat, iar femeile încep pregătirile pentru Duminica Învierii: înroșesc ouăle, coc pasca și cozonacii, prepară mielul și celelalte bucate tradiționale pentru a se înfrupta din ele după ce se vor întoarce de la slujba Învierii Domnului.

Tradiția spune că în noaptea de miercuri spre Joia Mare se deschid mormintele și sufletele morților se întorc la casele lor. Pentru întâmpinarea lor se aprindeau focuri în curțile caselor și în cimitire și se da de pomană copiilor, vecinilor și rudelor. Ultima vineri din post poartă numele de Vinerea Mare sau Vinerea Patimilor, Vinerea Seacă sau Vinerea Paștilor. În această zi tradiția spune că Iisus a fost răstignit pe cruce, motiv pentru care credincioșii țin post negru. E o zi de doliu și de rugăciune și de aceea este interzis a se coace. În ziua de sâmbătă se pregătesc mâncărurile tradiționale din miel (drobul, borșul, friptura), dar nu prea multe pentru că tradiția spune că „Crăciunul este sătul, iar Paștele este fudul”. Sâmbătă seara credincioșii merg la Biserica unde, spre dimineață, vor sfinți coșul cu bucatele pregătite cu atâta trudă: pasca, ouăle roșii, cozonacul, preparatele de carne, lângă care vor așeza cu grijă puțină sare, zahăr și o lumânare pe care o vor aprinde din lumina preotului.

Legendele ouălor roșii

Legendele creștine leagă simbolul ouălor roșii de patimile lui Iisus. Răstignirea și Învierea reprezintă începerea unui nou ciclu de viață, reînvierea naturii. Oul, el însuși purtător de viață, devine un simbol al regenerării, al veșniciei prin perpetuarea speciei. O legendă spune că Sfânta Maria, venită să-și vadă Fiul răstignit, avea un coșuleț cu ouă care s-au înroșit de la picăturile de sânge curse din rănilor lui Hristos. O altă legendă afirmă că, după răstignire, Pilat a fost invitat la un ospăț. În timp ce era cu un ou în mână, a venit cineva care a strigat că a înviat Hristos. Sceptic, Pilat a replicat: „O să învie când se va înroși oul acesta!” și oul s-a înroșit imediat.

Românii le mai fac și alte culori, dar se mai practică în zona Bucovinei ouăle încondeiate sau închistrite. Culoarea roșie semnifică sângele Domnului, dar și focul purificator, soarele, dragostea sau bucuria de a trăi. Verdele este semnul reînnoirii naturii, al prosperității, al rodniciei sau al speranței. Galbenul e culoarea tinereții, a fericirii, a ospitalității sau a recoltei, negrul reprezintă statornicia, eternitatea, albastrul e cerul senin, sănătatea și vitalitatea, iar violetul semnifică stăpânirea de sine, răbdarea, încrederea în dreptate.

În tradiția românească, ouăle de Paști sunt purtătoare de puteri miraculoase: vindecă boli și protejează animalele din gospodărie. Ciocnitul ouălor semnifică sacrificiul divinității primordiale și se face după reguli precise: persoana mai în vârstă (de obicei bărbatul) ciocnește capul oului de capul oului ținut în mână de partener, în timp ce rostește cunoscuta formulă „Hristos a înviat!”, la care se răspunde „Adevărat a înviat!”.

Pasca este un alt simbol al Paștelui pentru că se coace de gospodine doar pentru această sărbătoare. Ea are formă rotundă și deoarece se crede că scutecele lui Hristos au fost rotunde este împodobită pe margini cu aluat împletit, iar la mijloc are o cruce.

Repere spirituale

O legendă spune că în timp ce predica împreună cu apostolii, Iisus a fost găzduit de un om foarte primitor care le-a pus tuturor în traistă pâine pentru drum, fără știrea lor. Întrebându-l pe Hristos când va fi Paștele, acesta le-a răspuns că atunci când vor găsi pâine în traistă, iar apostolii au găsit pâinea de la omul milostiv. De atunci fac femeile pasca.

Mielul se mănâncă în zilele de Paști pentru că el îl simbolizează pe Mântuitorul care S-a jertfit pentru păcatele lumii și a murit pe cruce ca un miel nevinovat.

Lumânarea ce se aprinde în timpul slujbei este simbolul Învierii, al biruinței vieții asupra morții și a luminii lui Hristos asupra întunericului păcatului.

Iepurașul este simbolul fertilității și provine încă din vremea festivalurilor păgâne. Iepurele, cel mai fertil animal, era văzut ca un simbol al renașterii întregii naturi în aceasta perioadă a primăverii. Prima apariție a iepurașului ca simbol al Paștelui a avut loc în Germania, fiind menționat în cărți în jurul anului 1500. Primii iepurași comestibili au fost făcuți tot în Germania, la începutul secolului al XVII-lea, din aluat și zahăr. În America, tradiția iepurașului de Paști care oferă drept cadou ouă vopsite copiilor cuminți a fost adusă de emigranții germani. Astfel, iepurașul de Paști a fost alăturat lui Moș Crăciun în inimile copiilor din lumea întreagă.

Tradiții și superstiții de Paști

Și pentru că nicio sărbătoare nu poate începe fără un post și nu ne putem bucura din plin de adevăratul sens al acestei bucurii fără să avem atât sufletul cât și trupul curat, de-a lungul timpului oamenii au respectat anumite tradiții legate de sărbătoarea Paștelui.

Ultima săptămână dinaintea Paștelui se numește „Săptămâna albă” și se mănâncă orice dar nu carne. Așa creștinii își pregătesc trupul pentru postul propriu zis. Această săptămână are rol curativ și marchează începutul postului.

Ultima săptămână a postului se numește „Săptămâna neagră” din cauza gravității evenimentelor care au avut loc pe durata acestei săptămâni. Creștinii obișnuiesc să țină post negru până la apusul soarelui în miercuri și vinerea acestei săptămâni, mergând în fiecare seară la denii și se roagă pentru mântuirea sufletului. În joia mare se citesc 12 Evangheliile și se spune că, dacă la începutul fiecărei evanghelii îți pui o dorință și legi un nod, aceasta se va împlini oricât de imposibil ar părea. Următoarea zi, vinerea, mare este cea mai tristă zi din tot anul, pentru că această zi semnifică moartea Mântuitorului. În seara acestei zile se cântă Prohodul Domnului și se montează Aerul. Fiecare creștin trece de trei ori pe sub el pentru a se curăța de păcate și a fi ocrotit tot anul de boli și de blesteme.

În unele sate, în ziua de Paște, după amiază, oamenii merg la biserică să se miruiască și să ciocnească ouă roșii sau închistrite. Uneori se cântă și colinde specifice sărbătorii pascale.

Se spune că între Paști (ziua Învierii Domnului) și Rusalii (ziua Înălțării Domnului) cerurile sunt deschise și că cine moare în această perioadă ajunge direct în Rai, iar cine se naște atunci va avea o viață frumoasă și îmbelșugată.

De obicei se aprind lumânări în jurul bisericilor pentru a lumina drumul sufletelor morților care în noaptea Învierii se întorc pe pământ.

Lumânările aprinse de la biserică în această noaptea se păstrează cu sfințenie deoarece sunt bune în momentele grele: se aprind în caz de mare furtună, de grindină, de boală, de necaz și se folosesc la farmece și descântece.

Trei zile cât ține sărbătoarea Paștelui se stă cu masa întinsă, pregătită pentru oaspeți și cine vine e poftit să mănânce. Asta aduce prosperitate și belșug întreg anul.

În dimineața zilei de Paști oamenii se spală pe față cu apă neîncepută în care au pus un ou roșu și un bănuț pentru a fi mereu rumeni la față ca oul și bogați tot anul, iar primul care se trezește câștigă bănuțul.

Cuprins

I. Repere istorice

<i>Trecutul medieval și prezentul european al Sucevei</i> , Adina Pașcu.....	4
<i>Gânduri ale unui elev despre elevi</i> , Silviu Pădurariu.....	6
<i>Gânduri despre azi</i> , Mihaela Anca Mihai	7
<i>Interviu cu foști elevi</i> , Gabriela Beldoschi.....	8

II. Mondenități...

<i>Profesorul ideal...</i> , Elisa Zigoli	10
<i>...și școala ideală</i> , Alexandra Monea.....	10
<i>Manelele</i> , Alexandru Mareniuc.....	11
<i>Tatuajele</i> , Iulian Anton.....	12

III. ... și cruda realitate

<i>Și eu am contribuit la sinuciderea ei</i> , Ovidiu Antoneac.....	14
<i>Sinuciderea o cale de evadare?</i> , Irina Laza.....	15

IV. Activități din școală

<i>Tranzacții de la Praga prin F.E.EUROPEAN ART</i> , prof. Niculina Apetri.....	16
<i>Ziua Anti SIDA</i> , Andreea Balan.....	16
<i>Ziua Francofoniei</i> , prof. Irina Maxim.....	17
<i>Spring Day</i> , Adriana Grigoraș.....	17
<i>Ziua Îndrăgostiților</i> , Iuliana Grigoraș.....	18

V. Olimpicii noștri

<i>Cinste lor!</i>	20
--------------------------	----

VI. Tinere talente

<i>Chiar mâine</i> , Mădălina Paiu.....	22
<i>Doar doi...</i> , Florentina Ruxandra Sevastin	22
<i>Ultima scrisoare</i> , Florentina Ruxandra Sevastin	23
<i>Scrisoare către ea</i> , Alexandru Leuciuc.....	24
<i>O fată</i> , Alexandru Leuciuc.....	24
<i>Autoportret</i> , Daiana Alexandroaie.....	25
<i>Povestea timpului</i> , Alexandru Leuciuc	26
<i>Tablou de primăvară</i> , Anca Ivanovici.....	28
<i>Orizont în amintire</i> , Alexandra Sandu.....	29

VII. Repere de cultură

<i>Calendar cultural</i>	30
<i>Prenumele meu</i>	33

VIII. Repere de spiritualitate

<i>Datini și obiceiuri de Paști</i> , Andreea Vizitiu.....	34
--	----

Colegiul de redacție

Prof. Corneliu Romașcu director

Prof. Cristina Dranca

Prof. Aura Hapenciuc

Prof. Nicoleta Stan

Colectivul redacțional

Gabriela Beldoschi redactor-șef

Corina Popovici redactor-șef

Adriana Onică

Adina Pașcu

Andreea Vizitiu

Colaboratori

Prof. Fabiola Iacobescu

Prof. Gheorghe Popa

Claudia Iacoboia

Irina Laza

Iulian Anton

Redactor coordonator

Prof. Mihaela Beșa

